

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเสริมน้ำเสียงระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนจากละครโทรทัศน์ ครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ทำการค้นคว้าศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบภาษา

1.1 ความหมายของการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา

1.2 ทฤษฎีและวิธีวิเคราะห์เพื่อการเปรียบเทียบภาษา

1.2.1 การศึกษาภาษา

1.2.2 ไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา

1.2.3 โครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว

1.3 วิธีการเปรียบเทียบภาษา

1.4 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

1.4.1 ลักษณะและความสำคัญของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

1.4.2 ประโยชน์ของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

2. คำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

2.1 ความหมายของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

2.2 ลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

2.3 การแบ่งกลุ่มคำของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

3. คำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

3.1 ความหมายของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

3.2 ลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

3.3 การแบ่งกลุ่มคำของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

4. รูปประโยคภาษาไทยและประโยคภาษาจีน

4.1 รูปประโยคภาษาไทย

4.2 รูปประโยคภาษาจีน

ลิขสิทธิ์ © Chiang Mai University
Copyright © Chiang Mai University
All rights reserved

5. บทโทรทัศน์

5.1 ความหมายของบทโทรทัศน์ (T.V.script)

5.2 ลักษณะของบทโทรทัศน์

5.3 บทสนทนาของละคร

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบภาษา

ความหมายของการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา

การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis หรือเขียนย่อว่า CA) เป็นส่วนหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งเป็นการหาความแตกต่างระหว่างสองภาษาหรือมากกว่านั้น แต่ส่วนมากเป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างสองภาษามากกว่า

วิสมัย มโนมัยพิบูลย์ (2528: 25) กล่าวว่า การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษานั้น พจนานุกรมภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของคำนี้ไว้ว่าเป็นการศึกษาภาษา 2 ภาษาอย่างมีระบบ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความต่างของภาษาเป็นการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในภาษาศาสตร์ประยุกต์ เพื่อแสวงหาความคล้ายคลึงและความต่างในระดับเสียง คำ ประโยคและความหมาย และอาจถึงวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อภาษาด้วย

จากความคิดของนักภาษาศาสตร์หลายคนทีกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา คือวิเคราะห์ลักษณะภาษาละเอียดยของภาษา แล้วเปรียบเทียบลักษณะของทั้งสองภาษาเพื่อได้สรุปความเหมือนและความแตกต่างระหว่างสองภาษา

ทฤษฎีและวิธีวิเคราะห์เพื่อการเปรียบเทียบภาษา

การศึกษาภาษา

ในการรู้จักภาษาใดภาษาหนึ่ง การศึกษาภาษาเป็นกระบวนการที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจาก การศึกษาภาษาเป็นวิธีที่สำคัญของนักภาษาศาสตร์ที่ค้นคว้าความรู้ทางด้านโครงสร้างและหลักภาษา ผู้วิจัยค้นหาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาได้ดังต่อไปนี้

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2519:185) กล่าวว่า การศึกษาภาษาคือการค้นคว้าหาความรู้เรื่องในเรื่องระบบโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษา

ภาษาศาสตร์ที่เหมาะสมกับการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา คือ ภาษาศาสตร์พรรณนา ภาษาศาสตร์พรรณนา (Descriptive Linguistics) เป็นการศึกษาถึงระบบต่างๆ ในภาษา ทั้งที่เป็นระบบเสียง และระบบไวยากรณ์แล้วพรรณนาถึงปรากฏการณ์ของภาษานั้นๆ ออกมาในรูปแบบ

ของทฤษฎีต่าง ๆ ที่จะนำไปใช้ในการพรรณนาถึงระบบต่าง ๆ ในภาษาอีกทีหนึ่ง ดังนั้นสาขาวิชาย่อยของภาษาศาสตร์พรรณนาจึงแยกออกได้เป็น

1. สรวิทยา (Phonology) เป็นการศึกษาถึงระบบเสียงของภาษาว่ามีจำนวนเท่าใดมีคุณสมบัติอย่างไร และทำหน้าที่อย่างไรในภาษา เป็นต้น
2. วจิวิภาค (Morphology) เป็นการศึกษาถึงระบบคำของภาษาว่า หน่วยคำในภาษามีอะไรบ้าง มีลักษณะและหน้าที่อย่างไร
3. วากยสัมพันธ์ (Syntax) เป็นการศึกษาถึงระบบไวยากรณ์ของภาษา ว่านำหน่วยคำมาสร้างเป็นระบบที่ใหญ่กว่าคือระดับคำ และระดับประโยคอย่างไร
4. สัญญาศาสตร์ (Semantics) เป็นการศึกษาถึงความหมายของภาษา โดยวิเคราะห์ถึงหน่วยที่เป็นความหมายและการจัดประเภทของความหมาย เป็นต้น

ไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา

การศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่า ภาษาแต่ละภาษามีส่วนที่คล้ายกัน ซึ่งนักภาษาศาสตร์จัดให้เป็น ความเป็นสากลของภาษา (universal language) ส่วนที่แตกต่างระหว่างภาษาจัดเป็นส่วนเฉพาะของภาษาแต่ละภาษา (particular grammar)

ความเป็นสากลของภาษา อาจพิจารณาได้ดังนี้

1. พื้นฐานเบื้องต้นของทุกภาษา มักจะจัดระบบของภาษาโดยเป็น 3 ระบบ คือ โครงสร้างของประโยค โครงสร้างของคำ โครงสร้างของเสียง
2. ภาษาทุกภาษาต้องประกอบด้วยส่วนที่เป็นคำนาม สรรพนาม หรือถ้อยคำที่ใช้แทนนามซึ่งมีอยู่เป็นตัวเป็นตน
3. ภาษาทุกภาษามีข้อกำหนดต่างๆในการจัดเรียงคำพูด เพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง ส่วนที่สำคัญของการศึกษา การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา คือ การหาส่วนที่มีได้เป็นสากลของภาษา ซึ่งก็คือไวยากรณ์เฉพาะของแต่ละภาษา

โครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว

แต่ละภาษามีโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิวที่ส่งผลต่อเวลาศึกษาภาษา นักภาษาศาสตร์ เช่น Chomsky และ Fillmore (อ้างใน สุธิณี สุขตระกูล 2526:16) ยืนยันว่าประโยคทุกประโยคจะมีโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว

โครงสร้างลึก คือ ความหมายอยู่ในความคิดของผู้พูด

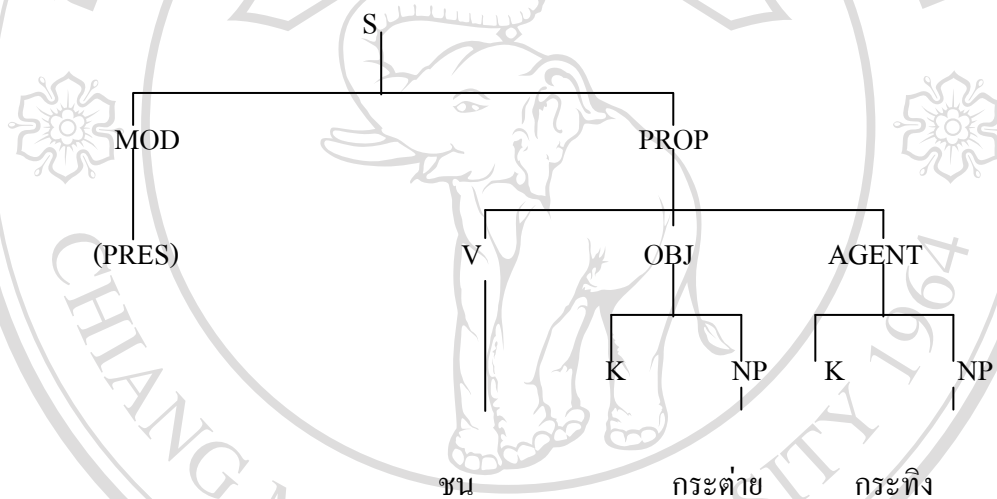
โครงสร้างผิว คือ คำและวลีที่ประกอบด้วยประโยค และถ่ายทอดออกมาใช้ในการพูดและการฟังแล้ว ตัวอย่างเช่น

1. กระทบชนกระทบ
2. กระทบโดนกระทบ

ประโยคที่ 1 และ 2 นี้มีโครงสร้างเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะมีโครงสร้างผิวที่ต่างกัน เพราะทั้งสองประโยคนี้ประกอบด้วย

- ก. ผู้กระทำ คือ กระทบ
- ข. ผู้ถูกกระทำ คือ กระทบ
- ค. การกระทำ คือ ชน

โครงสร้างที่ร่วมกันของประโยคทั้งสองอธิบายได้ด้วย แผนภูมิต้นไม้เดียวกัน คือ

แผนภูมิ 1 ประโยค “กระทบชนกระทบ”

ในที่นี้	S	แทน Sentence	หมายถึง ประโยคสมบูรณ์
	MOD	แทน Modality	หมายถึง ส่วนเสริมความของประโยค
	PROP	แทน Proposition	หมายถึง ส่วนที่เป็นเนื้อหาของประโยค
	V	แทน Verb	หมายถึง การกระทำ
	OBJ	แทน Objective	หมายถึง ผู้ถูกกระทำ
	AGENT	แทน Agent	หมายถึง ผู้กระทำ
	NP	แทน Noun Phrase	หมายถึง วลีนาม
	K		หมายถึง ส่วนเสริมวลีนาม

จากเนื้อหาข้างบน สามารถสรุปได้ว่า ภาษาที่มีโครงสร้างผิวไม่เหมือนกัน อาจจะมี ความหมายเดียวกัน แล้วภาษาที่มีโครงสร้างผิวเหมือนกันกลับมีความหมายไม่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ประโยค“แมร์กน้องชายมากกว่าพี่สาว”ในประโยคนี้ ผู้ฟังสามารถตีความเป็นสอง ความหมายคือ แมร์กน้องชายมากกว่ารักพี่สาว หรือ แมร์กน้องชายมากกว่าพี่สาวรัก กรณีแบบนี้ เรา เรียกว่า ให้ความกำกวม

จากการศึกษาค้นคว้าในรูปแบบของโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว มีผู้นำไปใช้ในการ วิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อหาโครงสร้างร่วมกันของทุกภาษา แต่เนื่องจากภาษาทุกภาษามี กฎไวยากรณ์ที่ต่างกันในระยะเยียด ย่อมปรากฏเป็น โครงสร้างผิวที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย เขาเป็นคนดีคนหนึ่ง

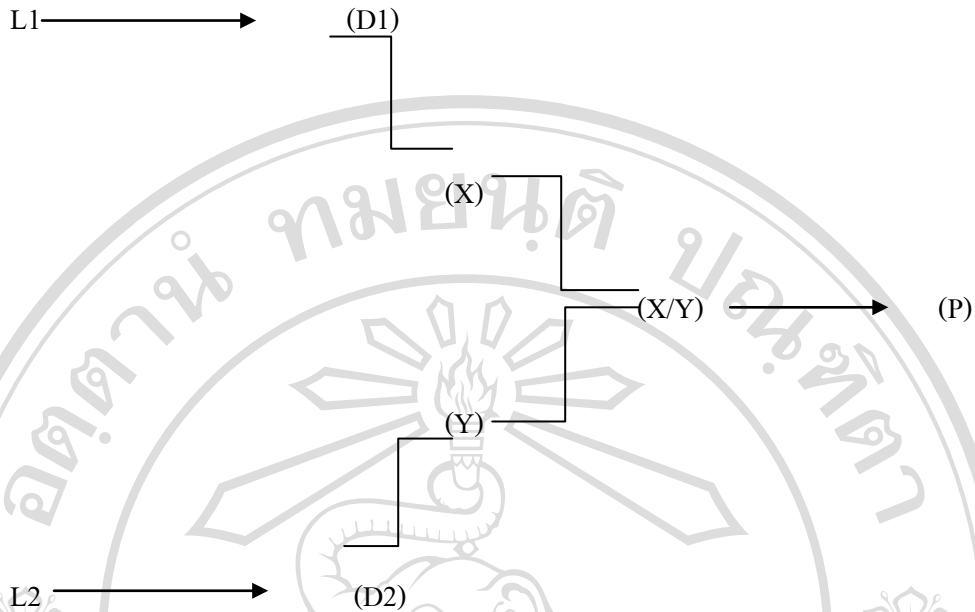
ภาษาจีน 他是一个好人。

ข้อความแตกต่างที่ชัดเจน คือ กฎการใช้ส่วนขยายคำนามของภาษาจีน กำหนดว่าต้องวาง ไว้ข้างหน้าคำนาม ส่วนของภาษาไทย การใช้ส่วนขยายคำนามต้องวางหลังคำนาม

วิธีการเปรียบเทียบภาษา

จากเมื่อก่อนถึงปัจจุบันนี้ มีนักภาษาศาสตร์จำนวนคนเยอะมากที่เลือกใช้วิธีการเปรียบเทียบ ภาษา เพื่อหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างสองภาษา เนื่องจากวิธีการเปรียบเทียบ ภาษา เป็นวิธีที่ดี สำหรับศึกษาภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ผู้เปรียบเทียบสามารถเอาผลการเปรียบเทียบ ไปประโยชน์ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศได้ด้วย ผู้วิจัยจึงได้ค้นหาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการ เปรียบเทียบภาษามาดังต่อไปนี้

สุธินี สุขตระกูล (2526: 19) ได้นำวิธีของ แรนดัล วิทแมน (Randal L. Whitman) ผสมผสาน กับวิธีการของ ดี เพียโท วิธีการของวิทแมนเป็นการแบ่งขั้นตอนการเตรียมการวิเคราะห์และ เปรียบเทียบอย่างกว้างๆ ส่วนของ Di Pietro (อ้างใน สุธินี สุขตระกูล, 2526: 13) เป็นการแบ่งขั้นตอน อย่างละเอียด ได้แก่

ขั้นแรก ให้เลือกภาษาสองภาษาคือ L1 และ L2 โดยต้องเป็นภาษาวรรณนาแทนด้วย D1 และ D2 ตามลำดับ ขั้นที่สอง ให้เลือกสิ่งทีคาดว่าจะมีปัญหาจากภาษาทั้งสอง (X และ Y) ขั้นที่สาม เปรียบเทียบส่วนที่เลือกมานั้น (X/Y) ขั้นสุดท้าย การทำนายปัญหา (P) ทีคาดว่าจะเกิดขึ้นได้ในการเรียนการสอนภาษา

ขั้นแรก ควรเลือกภาษาจากรูปแบบภาษาที่เป็นไปในทำนองเดียวกัน ในการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบภาษาของ Di Pietro (อ้างใน สุทธิณี สุขตระกูล, 2526: 13) แนะนำวิเคราะห์ภาษาทั้งสองด้วยวิธีปริวรรต เนื่องจากเป็นวิธีที่ภาษามีทั้งส่วนร่วมกันและส่วนต่างกัน จะช่วยให้ได้ผลชัดเจนใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ลักษณะที่ดีของไวยากรณ์ปริวรรต คือ

1. ไวยากรณ์ปริวรรตมีการแบ่งออกเป็นองค์ประกอบต่าง ๆ กัน
2. ไวยากรณ์ปริวรรตมีการลำดับชั้นของโครงสร้าง
3. ไวยากรณ์ปริวรรตเป็นกฎเกณฑ์แบบเพิ่มพูน
4. ไวยากรณ์ปริวรรตเป็นการอธิบายไวยากรณ์เฉพาะของแต่ละภาษาในขณะที่เน้นเรื่องความเป็นสากลของภาษาที่มีอยู่ในโลก

ขั้นที่สอง การเลือกโครงสร้างของภาษา ขั้นนี้สำคัญที่สุดเพราะจะสะท้อนถึงผลที่จะนำไปสนับสนุนความเชื่อเรื่องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา ความเหมือนและความแตกต่างของภาษามีผลต่อการสอนภาษาต่างประเทศ เราจึงจะเลือกจากโครงสร้างที่มีพื้นฐานเท่าเทียมกัน (basis of equivalence) โดยพิจารณาจากรูปแบบ (shape) ความหมาย (meaning) การกระจาย (distributions) เป็นต้น

ขั้นที่สาม การเปรียบเทียบจากสิ่งที่ได้เลือกไว้ สิ่งที่ได้เลือกไว้จะต้องได้รับการพิจารณาในแง่คุณสมบัติทางกายภาพ ความหมาย และการกระจาย

วิธีการเปรียบเทียบมี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. สังเกตความแตกต่างระหว่างโครงสร้างผิวของทั้งสองภาษา ความแตกต่างระหว่างภาษาส่วนใหญ่มาจากที่ขาดไปและเกินขึ้นของภาษาเมื่อเทียบกับภาษาอื่น
2. พิจารณาหาส่วนที่เป็นสากล
3. หาขั้นตอนและกฎที่เปลี่ยนรูปแบบของส่วนนั้นจากโครงสร้างเดิมมาสู่โครงสร้างผิวขั้นสุดท้าย การทำนายสิ่งที่เป็นปัญหา มีอยู่สองวิธี คือ

1. การทำนายปัญหาจากขั้นตอนเปรียบเทียบ

การทำนายปัญหาจากทฤษฎีศาสตร์เชิงจิตวิทยาอธิบายมิติต่างๆ ของภาษา

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา เป็นส่วนสำคัญช่วยการสอนภาษา ทั้งด้านเนื้อหาการสอน วิธีการสอน และวัสดุการสอน เนื่องจากผู้สอนสามารถปรับทั้งด้านเนื้อหาการสอน วิธีการสอน และวัสดุการสอน ตามผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา เพื่อได้ผลสอนที่ดีกว่าเดิม

ลักษณะและความสำคัญของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้สรุปความสำคัญของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา เช่น สุธีณี สุขตระกูล (2526: 1) ให้ความเห็นว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา จัดเป็นวิชาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่สำคัญในด้านการนำมาประยุกต์กับการสอนภาษา ทั้งในด้านการสร้างวัสดุการสอนและด้านวิธีการสอนโดยตรง

Charles Ferguson (อ้างใน สุธีณี สุขตระกูล, 2526: 1) กล่าวว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา เป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป และเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในด้านการสอนภาษา ฟรีแมน ทเวคเคลล์ (อ้างใน สุธีณี สุขตระกูล, 2526: 1) ให้ความเห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา ช่วยในการวางแผนการสอนให้เป็นที่ไปตามเป้าหมาย และเพื่อการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เฟอร์กูสัน (อ้างใน สุธีณี สุขตระกูล, 2526:1) สนับสนุนว่า ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยทางด้านการสอนภาษา ทั้งนี้เพราะเนื้อหาวิชาการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาตรงตามจุดหมายของวัตถุประสงค์ในการสอนภาษา

จากแนวคิดข้างต้นเห็นได้ว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษากับการสอนภาษา เป็นพื้นฐานของภาษาศาสตร์ทั่วไป เมื่อเนื้อหาวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาตรงตามจุดหมายของ วัตถุประสงค์ในการสอนภาษา ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาจะเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในด้าน การสอนภาษา การวางแผนการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมาย ด้านการสร้างวัสดุการสอนภาษา ด้านวิธีสอน โดยตรง และด้านจัดกิจกรรม

ประโยชน์ของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอนภาษา

จากเอกสารที่ค้นคว้ามา ผู้วิจัยได้พบว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเพื่อการสอน ภาษา เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงคิดว่า เอาคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยและภาษาจีนมาวิเคราะห์และ เปรียบเทียบเพื่อสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจะ วิเคราะห์รูปประโยค และ คำเสริมน้ำเสียงของภาษาจีนและภาษาไทย แล้วเปรียบเทียบเพื่อหาความ เหมือนกันและความแตกต่าง เพื่อเอาไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่เรียน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จากประสบการณ์การเรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้พบว่า จะเรียนคำเสริมน้ำเสียงได้เข้าใจที่สุดเมื่อใช้คำเสริมน้ำเสียงเพื่อ การสื่อสาร ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การสอนคำเสริมน้ำเสียงจำเป็นต้องคู่กับการสอนเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัย จึงได้ค้นหาวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาช่วย โดย สมบัติ ราชย์(2550:29) ให้ความคิดว่า ขั้นตอน การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจ เกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทาง ภาษาด้วย ซึ่งอาจทำได้โดยการนำเข้าสู่เนื้อหาโดยใช้ภาพ แผนที่ เรื่องเล่า การใช้คำถาม เพื่อดึง ความรู้เดิม หรือการอธิบายเนื้อหาทางภาษาที่จำเป็น

2. ขั้นการฝึก (Practice) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มด้วยการฝึก แบบควบคุม (Controlled Practice) ผู้สอนเป็นผู้นำให้การฝึก เน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา และให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมาย ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมสถานการณ์สำหรับฝึกไว้หลาย รูปแบบให้ผู้เรียนค่อย ๆ ถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง ที่คล้ายคลึงกัน แล้วจึงให้สถานการณ์ใหม่เพื่อฝึกการใช้ให้คล่อง

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การฝึกขั้นตอนนี้สำคัญที่สุด เนื่องจาก เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะ แนวทางให้เท่านั้น

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบคำเสริมน้ำเสียงระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนจากละครโทรทัศน์ เพื่อเสนอแนะแนวการสอนคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จากขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ สมบัติ ราชิ ผู้วิจัยได้เห็นว่าขั้นตอนการสอนคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย มีดังนี้

1. ช้่นนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาสรุปเนื้อหาของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย โดยเปรียบเทียบกับคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนแล้วมีความเหมือนกันและความแตกต่างอะไรบ้าง และคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยมีลักษณะพิเศษอะไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนได้รับเนื้อหาของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยอย่างง่าย

2. ช้่นการฝึก ผู้วิจัยจะให้ผู้สอนเลือกคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยที่คนไทยใช้บ่อยๆ โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสรุปความถี่การใช้ของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยแล้วจัดระดับ จึงผู้สอนสามารถนำคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยที่เป็นอันดับ 1-10 มาฝึกผู้เรียนใช้ให้คุ้น แล้วเปรียบเทียบกับคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนที่คนจีนใช้บ่อย เป็นอันดับ 1-10 แล้วให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่างของการเลือกใช้คำเสริมน้ำเสียงระหว่างภาษาจีนและภาษาไทย

3. ช้่นการใช้ การฝึกช้่นตอนนี้ ผู้สอนจะเป็นผู้ตั้งบริบทและผู้ชี้แนะแนวทางเท่านั้น ผู้สอนจะตั้งบริบทที่เหมือนชีวิตประจำวัน เช่น บริบทซื้อข้าว ยืมเงิน ฯลฯ เนื่องจากผู้เรียน เรียนคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ในเวลาออกชั้นเรียนผู้เรียนจะไม่มีโอกาสได้อยู่ภายในสิ่งแวดล้อมภาษาไทยเลย เพราะฉะนั้น ผู้สอนน่าจะบังคับให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนใช้ภาษาไทยในชั้นเรียน เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมภาษาไทยรอบตัวให้ผู้เรียน ถ้าผู้สอนเจอผู้เรียนใช้คำเสริมน้ำเสียงผิด ผู้สอนอธิบายโดยเปรียบเทียบกับคำเสริมน้ำเสียงจีนให้ผู้เรียนได้เข้าใจง่าย

ขั้นตอนการสอนคำเสริมน้ำเสียงของผู้วิจัยจะใช้ผลสรุปในช้่นแรก ช้่นนำเสนอเนื้อหาเป็นหลัก เนื่องจาก การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะสรุปความเหมือนและความแตกต่างของความหมายคำเสริมน้ำเสียงกับรูปประโยคระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน ส่วนการนัดความถี่ของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยและภาษาจีน ผู้วิจัยจะใช้ที่ช้่นที่สอง เพื่อให้ผู้สอนได้ให้ความสำคัญกับคำเสริมน้ำเสียงที่คนไทยใช้บ่อยช้่นที่สามเป็นช้่นตอนการปฏิบัติการใช้คำเสริมน้ำเสียง ถ้าผู้เรียนเลือกใช้คำเสริมน้ำเสียงผิด ผู้สอนสามารถอธิบายโดยเปรียบเทียบกับคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน เพื่อทำให้ผู้เรียนที่เป็นคนจีนง่ายกว่า

คำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

ความหมายของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

คำเสริมน้ำเสียงนักภาษาศาสตร์บางคนก็เรียกว่า คำลงท้าย เนื่องจาก คำเสริมน้ำเสียงเป็น ลักษณะธรรมชาติของคำลงท้าย มุ่งแสดงอารมณ์ของผู้พูดและการสื่อความจะประกอบท้ายประโยค วลี หรือคำ เสมอไป นักภาษาศาสตร์เกรกซ์ มัททนะสิน (2516 : 117) กล่าวว่า คำลงท้าย (particles) คือ คำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของกรอบประโยค แล้ววิจินต์ ภาณุพงศ์ (2520: 61) ให้ความหมายกับคำลงท้ายว่า เป็นคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค หรืออาจจะปรากฏ ในตำแหน่งท้ายส่วนของประโยค ส่วนอมราภมรบุตร (อ้างใน รุ่งอรุณ ทิฆุณห์เถียร, 2527: 11-13) ได้กล่าวถึงความหมายของคำลงท้ายตามชนิดของประโยคว่า เป็นคำที่อยู่ในตำแหน่งสุดท้าย ของประโยค ความหมายของคำเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับประโยคทั้งประโยค และส่วนใหญ่เป็น interrogative particles ซึ่งเป็นคำที่ใส่เข้าไปในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค เพื่อทำประโยคธรรมดา ให้เป็นประโยคคำถาม ส่วน particle อื่น ๆ เป็น polite particles ซึ่งแสดงลักษณะมาลาของประโยค และแสดงท่าทีของผู้พูดด้วยคำเสริมน้ำเสียงเป็นหนึ่งในชนิดคำที่ทำหน้าที่สำคัญในภาษาไทย นอกจากนี้รุ่งอรุณ ทิฆุณห์เถียร (2527: 14) ได้จัดความหมายของคำลงท้ายอย่างละเอียดว่า คำลง ท้ายเป็นคำที่มีตำแหน่งอยู่ท้ายประโยคทำหน้าที่ช่วยเสริมความหมายของประโยค โดยบอกเจตนา ของผู้พูดว่าต้องการทักทาย หรือ ขอร้อง และช่วยบอกท่าทีของผู้พูดว่า ผู้พูดมีความรู้สึกรังไร นอกจากนี้ยังเสริมความหมายของทั้งประโยคในแง่ของการบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟังว่า เสมอกันหรือสนิทสนมกันหรือไม่ เพียงใด

ส่วน เรืองเดช บันเขื่อนขัตติย์ (2541: 198) กล่าวว่า คำลงท้าย หมายถึง คำที่ทำหน้าที่เสริม ประโยคเพื่อบอกทัศนคติ และอารมณ์ หรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นคำที่ไม่มี ความหมายแน่นอนตามตัว และมีเสียงวรรณยุกต์ไม่คงที่ ปกติจะปรากฏท้ายวลีหรือประโยคเสมอ จึงเรียกว่า คำลงท้าย นอกจากนี้

นักภาษาศาสตร์บางท่านเรียกคำลงท้ายว่าเป็นคำเสริม นววรรณ พันธุเมธา (2551: 119)

กล่าวว่า คำเสริมคือคำที่เสริมเข้าไปในประโยคเพื่อเน้นเจตนาของผู้พูดว่าต้องการบอกเล่า สั่ง ขอร้อง ถาม ฯลฯ หรือบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่า เสมอกันหรือสนิทสนมกันหรือไม่

รวมความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์หลาย ๆ ท่าน สรุปว่า คำลงท้าย เป็นคำที่ประกอบ อยู่ท้ายประโยคเป็นหลัก เพื่อทำหน้าที่ช่วยเสริมความหมายของประโยคนั้น ตามเจตนาของผู้พูดว่า ต้องการ บอกเล่า สั่ง ขอร้อง ถาม ฯลฯ แล้วยังบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่า เสมอกัน หรือไม่

ลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

คำเสริมน้ำเสียงไทยมีลักษณะที่เป็นสากลแล้วก็มีลักษณะที่เป็นเฉพาะของคำนั้น ผู้วิจัยค้นหาลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงไทยมาได้ดังต่อไปนี้

ดิเรกชัย มหัทธนะสิน (2516: 117) กล่าวว่าคำลงท้ายมีลักษณะพิเศษ คือ

1. ปรากฏท้ายประโยคเสมอ
2. เสียงวรรณยุกต์กับสระของคำลงท้ายไม่คงที่ตายตัว จะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ แล้วแต่ว่าจะ

เป็นประโยคชนิดใด เช่น

ผมไม่ชอบขนมหวานครับ

หนูชื่ออะไรจ๊ะ

น้ำร้อนแล้วละ /la/

หนังสืออยู่ที่ไหนละ /la^/

กับข้าวเสร็จแล้วนะ วันนี้อากาศดีนะ (คำถาม)

ฉันเคยเดือนเธอแล้วนา อย่าออกไปนะ (คำสั่ง)

ไปหน่อยน่า อย่าออกไปน่า (ขอร้อง)

อย่าออกไปนา (การขู่)

กระเถิบหน่อยซี (คำสั่ง)

มานี่ซี

กระเถิบหน่อยซี (คำสั่ง ดู ราคาญ)

พอใจแล้วซี (ประชด)

ไปไหนมาคะ (คำถาม)

ไปเที่ยวมาคะ (บอกเล่า)

ขา (ตอบรับ)

รี เรือ เรือ ไหม (ไม้) สะ สะ เหวะ เฮอะ เอะ รือก หรือก

ส่วน วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (2520:61-63) กล่าวว่าเกี่ยวกับลักษณะคำลงท้ายว่า

1. แต่ละคำอาจจะมีหลายรูป โดยอาจจะต่างกันในเรื่องเสียงวรรณยุกต์ ความสั้นยาวของสระ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียวหรือทั้งสองเรื่องก็ได้

ตัวอย่าง คะ ค่ะ ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์อย่างเดียว

จ๊ะ จ๊าะ ก็เป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์อย่างเดียว

ชะ (คำนี้ถ้าอ่านตามอักษรวิธีจะเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก แต่เวลาพูดเราออกเสียงจัตวา) ขา ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่ความยาวของสระเท่านั้น

หรือ เหรอ ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันที่ความหมายยาวของสระ

คะ ขา ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันทั้งเรื่องเสียงวรรณยุกต์ และความยาวของสระ

จ๊ะ จ้า ถือว่าเป็นคำเดียวกัน ต่างกันทั้งเรื่องเสียงวรรณยุกต์ และความยาวของสระ

ในตัวอย่างเหล่านี้ คำว่า คะ ค่ะ ชะ (เสียงจัตวา) และ ขา เป็นคำเดียวกันแต่มีรูปต่างกัน เป็น 4 รูป คำ จ๊ะ จ๊ะ จ้า เป็นคำเดียวกันแต่มีรูปต่างกันเป็น 3 รูป เป็นต้น

2. เมื่อใช้คำคำเดียวกันแต่ต่างรูปกันจะทำให้ความหมายของทั้งประโยคเปลี่ยนแปลงไป คือทำให้เป็นประโยคคนละชนิด เช่น ประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง ประโยคขอร้อง เป็นต้น

ตัวอย่าง คะ จ๊ะ จะปรากฏท้ายประโยคคำถาม เช่น ทำอะไรคะ มาทำไมจ๊ะ

ค่ะ จ๊ะ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น น้ำเดือดแล้วค่ะ ฝนตกจ๊ะ

นะ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น พรุ่งนี้โรงเรียนปิดนะ หรือท้ายประโยคถึงคำถาม เช่น อากาศร้อนนะ

นำ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่าขอร้องอ่อนวอน เช่น ไปหน่อยนำ หรือท้ายประโยคแสดงความรำคาญ เช่น เขารู้้นำ

นา จะปรากฏท้ายประโยคเพื่อเป็นการปราม เช่น อย่าออกไปนา

นอกจากคำที่ยกมาเป็นตัวอย่างข้างบนนี้แล้ว ยังมีคำลงท้ายคำอื่น ๆ อีก เช่น ฮะ (ท้ายประโยคคำถาม) ฮ่ะ (ท้ายประโยคบอกเล่า) จี จี จี ละ ละ หรือ ร็อก เถอะ เหอะ เฮอะ เทอะ ไหม (เวลาพูดจะออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรี คือ เป็น มั้ย) ครับ

ดังได้กล่าวข้างต้นแล้วว่า คำลงท้ายอาจจะปรากฏที่ท้ายส่วนของประโยคโดยต่อท้ายวลีอีกทีหนึ่งเช่น

อร่อยจังนะ กับข้าวนี้

เหนื้อมากไหม คุณ

นะ ใหม ในตัวอย่างข้างบนนี้อยู่ท้ายหน่วยกรรมโดยต่อท้ายกริยาวลี อร่อยจัง และเหนื้อมาก ตามลำดับ

คำลงท้ายคล้ายกับคำสรรพนามในด้านที่เป็นคำชนิดที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสังคม และวัฒนธรรม คำลงท้ายบางคำใช้แสดงความสุภาพ คำบางคำใช้ในระหว่างเพื่อนฝูงที่สนิทสนมกันเป็นพิเศษ เพื่อแสดงความสนิทสนม แต่ถ้าใช้กับบุคคลอื่นถือว่าไม่สุภาพ การเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาไทยอย่างน้อยจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้คือ ความสนิทสนม ฐานะทางสังคม และความมีอาวุโส ของคู่สนทนา

เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 198-200) ได้กำหนดลักษณะของคำลงท้ายตามความหมาย เสียงและรูปคำ มีดังนี้

1. เป็นคำที่ไม่มีมีความหมายในตัว ความหมายเดิมของคำจะหายไปเมื่อกำนั้น ทำหน้าที่เป็นคำลงท้าย
2. มีลักษณะเสียงที่ไม่คงที่ คำเดียวกันเมื่อทำหน้าที่เป็นคำลงท้าย เสียงสระ และวรรณยุกต์เดิมของคำนั้นอาจจะเปลี่ยนไปตามอารมณ์และทัศนคติของผู้พูด
3. มีรูปแปรได้หลายรูปและหลายวรรณยุกต์
4. ปรากฏที่ทำวลีหรือประโยคเสมอ

สรุปว่า คำลงท้ายของภาษาไทยมีลักษณะที่มีเสียงและความหมายที่ไม่คงที่ นอกจากนี้แต่ละคำอาจจะมีหลายรูป การใช้รูปที่ต่างกันประโยคอาจจะทำให้ความหมายของประโยคไม่เหมือนกัน เวลาศึกษาคำลงท้ายภาษาไทยจึงต้องศึกษาทั้งเสียง และรูปประโยคพร้อมกัน เพื่อจะศึกษาคำลงท้ายได้อย่างชัดเจนถูกต้อง

การแบ่งกลุ่มคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทย

คำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยมีจำนวนมาก และสามารถแบ่งได้หลายกลุ่ม ตามหน้าที่ในการสื่อสาร ระดับเสียงหรืออย่างอื่น ผู้วิจัยจึงค้นหาการแบ่งกลุ่มคำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยดังต่อไปนี้

เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 198-200) ได้แบ่งคำลงท้ายตามสถานภาพของผู้พูด อารมณ์ของผู้พูดและลักษณะการใช้ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. คำลงท้ายบอกสถานภาพ (Status Particles) ประกอบด้วย

1.1 ค่ะ คะ ขา ฮะ ฮะ เป็นคำลงท้ายสำหรับผู้หญิง

1.2 ครับ ฮะ เป็นคำลงท้ายสำหรับผู้ชาย

1.3 จ่ะ จ๊ะ จ๋า เป็นคำลงท้ายที่ใช้สำหรับทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

1.4 ยะ ยะ เป็นคำลงท้ายที่ใช้สำหรับผู้หญิง แต่ไม่สุภาพใช้แสดงอารมณ์ หรือ

กระแนะกระแหน

1.5 ะ ว้า ้วย เป็นคำลงท้ายสำหรับผู้ชายใช้แสดงความไม่พอใจในกลุ่มเดียวกัน หรือแสดงอำนาจสูงกว่าผู้อื่น

2. คำลงท้ายบอกอารมณ์ (Mood Particles) ประกอบด้วย

2.1 ละ ละ ใช้บอกถึงความพอใจในการกระทำ การเห็นพ้องของผู้พูด ความขุ่นเคือง และบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น

2.2 ล่า เล่า ใช้ในประโยคคำถามที่บอกคำถามบอกความประหลาดใจรำคาญ ตกใจ และปรากฏในประโยคคำถาม

2.3 นะ นำ นะ ใช้ในการชักชวน รำคาญ แก้ว คำถามที่แสดงความประหลาดใจ

2.4 ยะ ยะ ใช้ในประโยคปฏิเสธ การชักชวน รำคาญ แก้ว คำถามที่แสดงความประหลาดใจ

2.5 หอก ร็อก ดอก ใช้เน้นประโยคที่ผู้พูดกระทำ และเน้นในประโยคบอกเล่าโดยมี “นี่ นั่น” นำหน้า

2.6 แหละ แล แล้ ใช้ในประโยคบอกเล่า คำถาม คำสั่ง เพื่อให้ ฟังดู นุ่มนวลและอ่อนโยนลง หรือใช้ในการเชิญชวน แสดงความคิดเห็นขอร้องให้ผู้พูดซ้ำ และไม่พอใจ

2.7 ใจ ยิ่งใจ ใช้ในประโยคเตือนความจำของกลุ่มสนทนา แนะนำ หรือ ประหลาดใจ ในสิ่งที่ตรงข้ามกับความจริงที่รู้มาก่อน

2.8 นี่ เนี่ย ใช้ในประโยคชมเชยหรือในการตอบคำถามและให้ความเห็น เพื่อหาข้อสรุป และข้อแก้ตัว

2.9 เลย ใช้ในการกระตุ้นให้กระทำการอย่างหนึ่งหรือขอร้องมิให้กระทำ แสดงความเห็นในเชิงบวกหรือลบ และเชิงขู่โดยจะประสมกับคำว่า “เสีย” หรือ “นี่”

2.10 ทีเดียว เขียว เจียว เทียว เขียว ใช้ในประโยคคำสั่ง ตกใจหรือประหลาดใจ หรือความจริงปรากฏตามที่คาดไว้

2.11 มั่ง กระจมั่ง ใช้แสดงความเห็นที่ไม่แน่ใจ หรือแสดงความขัดแย้งโดยที่ไม่ต้องการให้คู่สนทนาเคือง

2.12 เสีย ชะ ใช้ในประโยคเสนอแนะแกมบังคับ และใช้ร่วมกับคำลงท้ายอื่นเพื่อบอกการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น

2.13 หน่อย ที ด้วย ใช้ในประโยคขอร้อง

2.14 เอะ เถิด เอะ ใช้ในการขอร้อง ชักชวน เสนอแนะ และการขออนุญาต

2.15 **ซี ลี ซี** ใช้ในประโยคคำสั่งของผู้ที่มีอำนาจมากกว่า แสดงความไม่สนใจ เสนอแนะ ทำทนาย เชิญชวนแบบไม่เป็นทางการ

3. คำลงท้ายที่แสดงคำถาม (Question Particles) ประกอบด้วย

3.1 **หรือ เหรอ เหลอ หรือ เหรือ เอ้อ** ใช้ในประโยคคำถามทั่วไป ซึ่งอาจจะประสมกับคำลงท้ายอื่น ๆ เช่น เปล่า ไหม

3.2 **ไหม ไหม** ใช้เหมือนประโยคคำถาม (Yes-No Questioned)

นอกจากนี้ยังมีคำลงท้ายที่สามารถปรากฏร่วมกันหลายคำได้ เช่น คำลงท้ายบอกสถานภาพกับคำถาม สถานภาพกับอารมณ์ โดยสามารถปรากฏร่วมกันได้ถึง 5 คำ เช่น ไปแต่งตัวเสียทีเถอะนะคะ “ไปแต่งตัวเสียเถิดนะคะ”

ส่วน อมรา ภมรบุตร (อ้างใน รุ่งอรุณ ทิมชุมเหเถียร และ วิไลวรรณ สมโสภณ 2527: 10-11) แบ่งคำลงท้ายตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ออกเป็น 7 ประเภท คือ

1. Intensifying Particles จะเกิดในตำแหน่งแรก ถ้าต้องเกิดร่วมกับ particles อื่น ๆ และจะช่วยทำให้ความหมายของประโยคหนักแน่นยิ่งขึ้น เช่น สนุกจัง อากาศที่นี้ร้อนกว่าเมือง Buffalo หลายเท่านี้

2. Emphasizing Particles จะเกิดในตำแหน่งหลัง Intensifying Particles ทางด้านความหมายไม่แตกต่างกับมากนัก เช่น สนุกจังเลย อากาศที่นี้ร้อนกว่าเมือง Buffalo หลายเท่านี้

3. Hortative Particles จะบอกว่าประโยคนั้นมีลักษณะเป็นประโยคคำสั่ง อ้อนวอน ชักชวน หรือบังคับ และจะเกิดตามหลัง emphasizing particles เช่น นั่งลง ทำเดี๋ยวนี้เลยเชียวนะ ภาวนาอะซี

4. Definite Particles จะเกิดในตำแหน่งหลัง hortative particles แต่เกิดหน้า question particles เช่น ทำอย่างนี้เชียวนะหรือ

5. Question Particles จะใช้ในการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม ตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes-No Question) เช่น ชอบกระดานนี้มั๊ย เธอไม่มีเวลาพักผ่อนเลยหรือ

6. Post-question Particles มีเพียงคำเดียว คือคำว่า /เล่า/ ใช้ในตำแหน่งหลัง question particles มีความหมายในการถามอย่างอ่อน ๆ หรือบางครั้งแสดงว่า ผู้พูดกำลังรำคาญ ในภาษาพูด อาจเปลี่ยนแปลงเป็น /ละ/ หรือ /ลา/ ก็ได้ เช่น อยากกินอะไรเล่า พุดมาสิเล่า

7. Status Particles เป็นคำที่แสดงความรู้สึกเมื่อใช้พูดกับผู้มีฐานะเท่ากันหรือสูงกว่า หรือ เป็นคำที่แสดงความรู้สึกไม่สุภาพเมื่อใช้พูดกับผู้ที่สนิทสนมมาก ๆ หรือในกลุ่มผู้ชายด้วยกัน การเลือกใช้ status particles ขึ้นอยู่กับเพศ ฐานะทางสังคม ของผู้พูด และผู้ฟังด้วย เช่น นั่งลง **ซิคะ** พูดไป **ซิยะ** ญองวะ

นววรรณ พันธุมธา (2551:116-138) แบ่งคำลงท้ายได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. คำบอกมาลา
2. คำบอกการถาม
3. คำบอกสถานภาพ

คำบอกมาลาไม่ค่อยใช้เมื่อสื่อสารด้วยการเขียน แต่มักใช้เสมอเมื่อสื่อสารด้วยการพูดทำให้คำพูดน่าฟัง ไม่ห้วนสั้นเกินไป ทั้งยังช่วยเน้นเจตนาของผู้พูดอีกด้วยว่า ถาม ตั้ง ชู่ ขอร้อง หรือ อ้อนวอน ฯลฯ

คำบอกมาลาอาจกำหนดได้เป็นพวก ๆ เช่น

พวก ละ ได้แก่ ละ ละ

พวก นะ ได้แก่ นะ นะ นา น้า

พวก ชิ ได้แก่ ชิ ชี่ ชิ ชี่

พวก เอะ ได้แก่ เอะ เอะ

พวก กระทบ ได้แก่ กระทบ มั่ง มั่ง

พวก หรอก ได้แก่ หรอก ร็อก

พวก เนะ ได้แก่ เนะ

พวก นี้ ได้แก่ นี้ เนี่ย

พวก หนอ ได้แก่ หนอ น้อ

พวก แหละ ได้แก่ แหละ

คำเหล่านี้มีลักษณะพิเศษ คือ เมื่อพูด เสียงอาจสั้นหรือยาว และเป็นเสียงสูงต่ำแตกต่างกัน จากอักษรที่เขียน เช่น ละ เวลาพูดจะเป็น ลา (เสียงสั้นกว่า ลา ที่หมายถึงสัตว์ชนิดหนึ่ง) ชิ เวลาพูดจะเป็น ชี (เสียงสั้นกว่า ชิ ในคำว่า ชิโร่) เอะ เวลาพูดเป็น เทอ (เสียงสั้นกว่า เธอ) น้า เวลาพูดเป็น น้า (เสียงไม่ตรงกับ น้า ที่หมายถึงน้องของแม่ที่เดิวนัก) เมื่อไม่อาบั้นทีก็เป็นตัวอักษรได้ตรงตามเสียง ผู้อ่านก็ต้องกำหนดเองให้ถูกต้องตามความหมาย เพราะเมื่อเราออกเสียงต่างกัน ความหมายก็ต่างกันไปด้วย

คำบอกรถาม คือ คำที่ทำให้ประโยคแจ้งให้ทราบกลายเป็นประโยคถามให้ตอบ คำบอกรถามถือเป็นคำบอกรถามชนิดหนึ่ง เพราะการถามก็เป็นมาลาอย่างหนึ่งเหมือนกัน และคำบอกรถามก็คล้ายคลึงกับคำบอกรถามลาทั่วไปที่เปลี่ยนเสียงไปได้ต่าง ๆ โดยความหมายยังคงเดิม เปลี่ยนเพียงท่าทีของผู้พูด แต่คำบอกรถามมีลักษณะพิเศษต่างจากคำบอกรถามลาทั่ว ๆ ไป เป็นต้นว่าถ้าในประโยคมีทั้งคำบอกรถามและคำบอกรถามลา คำบอกรถามมักจะอยู่หน้าคำบอกรถามลา

คำบอกรถามสถานภาพแสดง เพศ วัย ของผู้พูด ฐานะของผู้ฟัง และท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง ได้แก่ คำต่อไปนี้

1. เพศของผู้พูด

ถ้าผู้พูดเป็นหญิงจะใช้คำว่า **คะ ค่ะ จ๊ะ จั๊ยะ ยะ ย่ะ เพคะ ฮะ** ผู้หญิงบางคนใช้คำว่า **วะ** หรือ **ไว๊ย ดั๊ย**

ถ้าผู้พูดเป็นชายจะใช้คำว่า **ครับ วะ วะ ไว๊ย พระพุทธเจ้าข้า พะยะคะ ฮะ** ผู้ชายบางคนใช้คำว่า **จ๊ะ จั๊ยะ** กับผู้หญิงแสดงความสนิทสนมหรือความเอ็นดู

2. เพศของผู้ฟัง

ถ้าผู้ฟังเป็นหญิง ผู้พูดแม้จะเป็นชายก็อาจใช้คำว่า **คะ ค่ะ จ๊ะ จั๊ยะ**

ถ้าผู้ฟังเป็นชาย ผู้พูดแม้จะเป็นหญิงก็อาจใช้คำว่า **ครับ**

3. วัยของผู้พูด

เด็กหญิงและเด็กสาวมักใช้คำว่า **ฮะ**

เด็กชายและหนุ่มมักใช้คำว่า **ฮะ**

4. ฐานะของผู้ฟัง

ถ้าผู้ฟังเป็นเจ้านาย ผู้พูดที่เป็นหญิงใช้คำว่า **เพคะ**

ถ้าผู้ฟังเป็นเจ้านาย ผู้พูดที่เป็นชายใช้คำว่า **พระพุทธเจ้าข้า พะยะคะ**

5. ท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง

ถ้าผู้พูดไม่ยกย่องผู้ฟังซึ่งอาจเป็นเพราะความสนิทสนมหรือเป็นเพราะผู้ฟังมีฐานะต่ำกว่า ผู้พูดอาจใช้คำว่า **วะ ไว๊ย** ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพและมักใช้เฉพาะชาย

ถ้าผู้พูดยกย่องผู้ฟัง ผู้พูดที่เป็นหญิงใช้คำว่า **คะ ค่ะ**

ผู้พูดที่เป็นชายใช้คำว่า **ครับ**

สรุปว่า คำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยมีจำนวนพอสมควรที่สามารถแบ่งกลุ่มตามหน้าที่ หรือว่าแบ่งตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ แต่ไม่ว่าแบ่งตามลักษณะไหน ก็เพื่อจัดกลุ่มคำเสริมน้ำเสียงให้นำไปใช้อย่างง่ายกว่าเดิม

คำเสริมน้ำเสียงของภาษาจีน

ความหมายของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

ภาษาจีนมีคำเสริมน้ำเสียง และทำหน้าที่เสริมอารมณ์ของผู้พูดซึ่งเหมือนภาษาไทย ผู้วิจัยได้ค้นหา ความหมายของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนมาได้ดังต่อไปนี้

ประพิน มโนมัยวิบูลย์ (2541:233) บอกว่า คำลงท้าย คือ คำที่ลงไว้ท้ายประโยคเพื่อเสริมนัยให้แก่วลีหรือประโยคนั้น ๆ คำลงท้ายโดยทั่วไปเป็นการเน้นเจตนาหรือท่าทีของผู้พูดว่าต้องการบอกเล่า ถาม สั่ง ขอร้อง ตักเตือน หรืออ้อนวอน ฯลฯ คำลงท้ายส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้ในภาษาเขียน แต่มักใช้เสมอในภาษาพูด ทำให้คำพูดไม่ห้วนสั้นเกินไป คำลงท้ายในภาษาจีนเป็นคำเสียงเบา ทั้งสิ้น ส่วน ฝู เจิน จู (2545: 132) กล่าวว่า คำลงท้าย หมายถึงคำเสริมประเภทบอกความหมายทางน้ำเสียง โดยใช้ตามลำพังหรือใช้ควบคู่กับคำศัพท์ประเภทอื่น ส่วน

สรุปความหมายของคำลงท้ายจากที่กล่าวมาว่า คำลงท้าย คือ คำที่ประกอบท้ายประโยคหรือวลี เพื่อเสริมความหมายทางน้ำเสียง โดยใช้ตามลำพังหรือใช้ควบคู่กับคำศัพท์ประเภทอื่น ส่วนใหญ่เป็นการเน้นเจตนาหรือท่าทีของผู้พูด

ลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน

เนื่องจากคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนมีความสำคัญเวลาใช้ในการสื่อสาร เพราะคำเสริมน้ำเสียงจีนสามารถแสดงอารมณ์ของผู้พูด จึงมีนักภาษาศาสตร์จีนหลายท่านมาสรุปลักษณะของคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน เพื่อให้เข้าใจคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนได้ง่ายกว่าเดิม จากผู้ศึกษามา มีดังต่อไปนี้

刘晔 潘文娱 (2001: 410-411) บอกว่า คำลงท้ายภาษาจีนมีลักษณะพิเศษดังนี้

1. คำลงท้ายส่วนใหญ่จะประกอบอยู่ท้ายประโยคหรือวลี
2. ถ้าคำลงท้ายปรากฏร่วมกันสองคำเสียงของทั้งสองคำจะรวมมาเป็นพยางค์เดียว

ตัวอย่างเช่น

“了+啊” → “啦”/le + a = la/
 “呢 + 啊” → “哪”/ne + a = na/

3. คำลงท้ายส่วนใหญ่ออกเสียงเบา ระดับความเสียงสูงต่ำของประโยคจะขึ้นอยู่กับพยางค์หน้าคำลงท้าย

4. คำลงท้ายเสริมประโยคทางเสียงอย่างเดียว คำลงท้ายคำเดียวใช้ในประโยคประเภทเดียวกัน จะแสดงน้ำเสียงที่เหมือนกัน ส่วนคำลงท้ายคำเดียวใช้ในประโยคประเภทที่ต่างกัน จะแสดงน้ำเสียงที่คล้าย ๆ กัน

การแบ่งกลุ่มคำลงท้ายภาษาจีน

เนื่องจากคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนมีจำนวนไม่น้อย แล้วมีความซับซ้อนในการเลือกใช้ จึงมีนักภาษาศาสตร์หลายท่าน จัดแบ่งกลุ่มคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ความหมายของคำลงท้ายบางคำตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์

(ผู้เงิน จุ,2545: 133-136)

คำ	การใช้	ตัวอย่าง	ความหมาย
呢	ใช้คู่กับ 疑问代词	你不吃饭, 吃什么呢? เธอไม่ทานข้าว แล้วจะทานอะไรล่ะ	ซักถาม
	อยู่ท้าย 反问句	事已至此, 说这些又有什么用呢? ไหนๆเป็นมาถึงขั้นนี้แล้ว เอามาพูดอีกมีประโยชน์อะไรล่ะ	ทำให้ถ้อยคำมีความนุ่มนวล
	อยู่ท้าย 选择问句	你要看电影还是看球赛呢? เธอจะดูหนังหรือดูการแข่งขันบอลล่ะ	ปริศนา
	อยู่ท้าย 陈述句	她不在办公室, 在家呢。 เขาไม่อยู่ที่ห้องทำงาน อยู่ที่บ้าน	ยืนยัน
	หลังประธาน 主语	你走吧, 我呢, 你就别管了。 เธอไปเถอะ ส่วนฉันคุณไม่ต้องเป็นห่วง	สำหรับ ส่วน
	อยู่ท้าย 条件问句	要是我不同意呢, 你怎么办? ถ้าฉันไม่เห็นด้วยล่ะ คุณจะทำอย่างไร	ให้เวลาคิด

ตาราง 1 (ต่อ)

คำ	การใช้	ตัวอย่าง	ความหมาย
	อยู่ท้ายคำหรือวลี 词或短语	他说要去学校，其实 呢，去看了电影。 เขาบอกว่าเขาจะไปโรงเรียนที่ จริงแอบไปดูหนัง	ชี้แจง
吗	อยู่ท้าย 陈述句	你不是学生吗? คุณไม่ใช่นักศึกษาหรือ	ถาม
		你这像学生吗? การกระทำของเธอเหมือน นักเรียนรี	ตำหนิ
		你这不是欺负人吗? การกระทำของเธอไม่ใช่เป็นการ รังแกคนรี	ต่อว่า
		我不是回来了吗，还唠 叨什么? ฉันกลับแล้วไม่เห็นรี ยังบ่น อะไรอีก	โต้แย้ง
吧	อยู่ท้าย 陈述句	明天就走了吧? พรุ่งนี้ก็จะไปแล้วใช่ไหม	ถามในเชิง เดา
		这个道理你不会不知道 吧? เหตุผลนี้คุณคงเข้าใจนะ	ทำให้มีความ นุ่มนวล
		请大家帮帮忙吧! ขอให้ทุกคนช่วยกันหน่อยเถอะ	ขอร้อง
		你走吧。 เธอไปเสียเถอะ	ทำให้มีความ นุ่มนวล
		好吧，明天出发。 ได้ ออกเดินทางพรุ่งนี้	เห็นด้วย
		算了，丢就丢了吧。 ไหนๆก็หายไปแล้ว ช่างมันเถอะ	จำยอม

ตาราง 1 (ต่อ)

คำ	การใช้	ตัวอย่าง	ความหมาย
	อยู่ท้ายคำยกตัวอย่าง 列举	就说学英语吧, 不下苦 工是学不好的。 อย่างเช่นการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ขยันก็เรียนไม่ได้ผล	ยกตัวอย่าง
	อยู่ท้ายข้อสมมุติ 条件	去吧, 要花不少时间; 不去吧, 又不太礼貌。 ถ้าไปก็จะเสียเวลาไม่น้อย ถ้าไม่ ไปก็จะเสียมารยาท	สมมุติ
啊、呀、哇、哪、 啦	อยู่ท้าย 陈述句	你说的是这本书啊。 ที่เธอออกหนังสือเล่มนี้เองหรือ	คาดคิดไม่ถึง
	ใช้คู่กับ 疑问代词	谁啊? ใครรี	ทำให้มีความ นุ่มนวล
	อยู่ท้าย 选择问句	她到底来不来啊? เขาจะมาหรือไม่มากันแน่?	ซักถาม
	อยู่ท้ายประโยคคำสั่ง 祈使句	早点回来啊! กลับมาเร็วๆหน่อยนะ	กำชับกำชา
		小心啊, 车过来了。 ระวังรถวิ่งมาแล้ว	เตือนสติ
	怎么不说, 说啊! ทำไมไม่พูด พูดซี	เร่งรัด	
	อยู่ท้าย 感叹句	多么聪明的孩子啊! ช่างเป็นเด็กที่ฉลาดเฉลียวจริงๆ	ชื่นชม
	ท้ายคำหรือท้าย ประโยค 句或词	时间过得真快啊! เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ	ทอดถอนใจ
	ท้ายคำหรือท้าย ประโยค 句或词	我呀, 还没决定呢。 ฉันเธอ ยังไม่ได้ตกลงใจเลย	เรียกความ สนใจ
	อยู่ท้ายคำยกตัวอย่าง 列举	今年粮食啊, 棉花啊, 水果啊, 都获得丰收。 ผลเก็บเกี่ยวปีนี้ ข้าวเอย ฝ้ายเอย ดีทุกอย่างเลย	ยกตัวอย่าง

ตาราง 1 (ต่อ)

คำ	การใช้	ตัวอย่าง	ความหมาย
嘛	อยู่ท้าย 陈述句	他是运动员嘛，当然比我打得好。 เขาเป็นนักกีฬาที่น่า เน้นนอน จักต้องเล่นเก่งกว่าฉันอยู่แล้ว	เห็นชัดว่า น่าจะเป็น เช่นนั้น
罢	อยู่ท้าย 陈述句	他不过是普通的医生 罢了，有什么了不起？ เขาเป็นเพียงหมอธรรมดาคน หนึ่ง ไม่ได้วิเศษวิโสอะไร	ดูถูก
		我无非会唱一点歌罢 了，算不上歌唱家。 ฉันพอร้องเพลงได้บ้างเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นนักร้องอะไรหรอก	ถ่อมตัว
		他没有什么病，不过得 了一点感冒罢了。 เขาไม่ได้เป็นอะไรมากเป็นหวัด นิดหน่อยเท่านั้นเอง	ปลอบโยน
么	อยู่ท้ายวลีหรือ ประโยค 短语或句 子	这学期的工作么，主要 有四点，是... งานของเทอม นี้ที่สำคัญมีสี่เรื่องคือ...	เรียกความ สนใจ
的	ใช้ในรูป 是.....的	总之，我是同意你的意 见的。 อย่างไรก็ตามฉันเห็นด้วยกับ ความคิดเห็นของคุณ	เน้นให้มี น้ำหนัก

ส่วน เหยิน จิ่งเหวิน (2551:224-232) แบ่งกลุ่มคำลงท้ายตามรูปคำ ดังนี้ 的

1. แสดงน้ำเสียงยืนยัน มักใช้คู่กับ 会, 挺

这事儿老师知道的，你瞒不过去的。

เรื่องนี้คุณครูรู้ เธอปิดบังไม่ได้หรอก

我深信他一定会回到你身边的。

ฉันเชื่อมั่นว่าเขาจะกลับมาอยู่เคียงข้างเธออย่างแน่นอน

那里的环境确实挺不错的。

สภาพแวดล้อมของที่นี่ไม่เลวเลยจริงๆ

2. แสดงน้ำเสียงเน้นสำหรับสาเหตุเงื่อนไข สถานการณ์ ฯลฯ ในประโยคคำถามหรือ

ข้อถาม

好好儿的，你怎么哭了？

อยู่ดี ๆ ทำไมเธอร้องไห้

大过年的，你为什么不去出去玩玩？

ตอนนี้เป็นช่วงฉลองตรุษจีน เธอทำไมไม่ออกไปเที่ยวบ้างล่ะ

了

1. ยืนยันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแล้วหรือกำลังจะเกิดขึ้น เช่น

下雨了。

ฝนตกแล้ว

你的脸怎么红了？

ทำไมคุณหน้าแดง(แล้ว)

明天她不来参加会议了。

พรุ่งนี้หล่อนจะไม่มาร่วมประชุมแล้ว

2. เหตุการณ์บางอย่างจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง เช่น

早知如此，我就不会告诉他了。

ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ ฉันก็จะไม่บอกเขาหรอก

如果我也有那么多钱就好了。

ถ้าฉันมีเงินเยอะขนาดนั้นเหมือนกันก็คงจะดีมากๆ ที่เดียว

再晚一点儿就赶不上火车了。

ถ้าช้ากว่านี้อีกสักนิดก็คงจะขึ้นรถไฟไม่ทันแล้ว

3. ความเข้าใจ ความนึกคิด ข้อคิดเห็น การกระทำ ฯลฯ เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น

现在大家渐渐开始理解她了。

ตอนนี้ทุกคนเริ่มจะค่อย ๆ เข้าใจหล่อนแล้ว

今天太热，我不想去了，干脆明天去吧。

วันนี้ร้อนเกินไป ฉันไม่อยากไปแล้ว ไปพรุ่งนี้ก็แล้วกัน

你怎么改行做生意了？

ทำไมเธอเปลี่ยนอาชีพหันมาค้าขายแล้ว

4. แสดงน้ำเสียงการเร่ง การเตือน หรือการขยับยั้ง เช่น

到时间了，该吃饭了！

ถึงเวลาแล้ว ควรจะทานข้าวแล้ว

好了，你们俩都别说了！

เอาละ พวกคุณทั้งสองคน ไม่ต้องพูดอีกแล้ว

吗

1. ใช้ในประโยคคำถาม แปลว่า ไหม หรือ

您是王伟先生吗？

ท่านคือคุณหวังเหว่ยไช่ไหมครับ

2. ใช้ในประโยคย้อนถาม แสดงน้ำเสียงซักถาม ตำหนิ ต่อว่า โดยรูปเขียนแสดง

ความหมายปฏิเสธ และรูปปฏิเสธแสดงความหมายยืนยัน แปลว่า รี หรือ

做错了你还敢抵赖吗？

ทำผิดแล้วเธอยังกล้าจะปฏิเสธรี

你还像个男子汉吗？

เธอยังเหมือนลูกผู้ชายรี (หมายถึงเธอไม่ใช่ลูกผู้ชาย)

他这样不是逼我吗？

เขาทำแบบนี้มันบีบบังคับฉันไม่ใช่รี (หมายถึงเป็นการบีบบังคับฉัน)

呢

1. ใช้ในประโยคคำถาม ใช้คู่กับคำปฏิเสธสรรพนาม แปลว่า ละ (เล่า)

你找谁呢？

คุณหาใครละ

他到底上哪儿去了呢？

เขาไปไหนกันแล้วละ

2. ใช้ในประโยคย้อนถามที่ไม่มีคำปฏิเสธสรรพนาม แปลว่า ละ (เล่า)

你们都在这儿，小王呢？

พวกคุณอยู่ที่นี้หมด เลี่ยวหวังละ

这本是你的，那本呢？

เล่มนี้เป็นของคุณ เล่มนั้นละ

3. ใช้ในประโยคคำถามที่ให้เลือกรูปใดอย่างหนึ่ง หรือว่าให้เลือกระหว่างคำยืนยันกับ

คำปฏิเสธ แปลว่า **ละ (เล่า)**

你吃米饭还是吃面条呢?

คุณกินข้าวหรือกินบะหมี่ละ

经理同意不同意呢?

ผู้จัดการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยละ

4. ใช้ในประโยคย้อนถาม แปลว่า **ละ (เล่า)**

一点儿小事，你何必大惊小怪呢?

เรื่องเล็กขี้บะดิว ทำไมเธอต้องทำเป็นกระต่ายตื่นตูมละ

5. ใช้ในประโยคบอกเล่า ยืนยันความเป็นจริง แสดงน้ำเสียงจริงจังพูดให้เกินความจริงนิด

หน่อย แปลว่า **นะ ละ**

什么，现在就去? 可我还没吃饭呢!

อะไร ไปตอนนี้หรือ แต่ฉันยังไม่ได้กินข้าวนะ

他真有福气，女朋友漂亮得很呢!

เขาโชคดีจริง ๆ เพื่อนสาวสวยมาก ๆ เลยละ

6. ใช้หยุดพักเสียงในประโยคบอกเล่าเพื่อนยกตัวอย่าง แปลว่า **นะ**

他们个个都事业有成，而我呢，一事无成。

พวกเขาทุกคนประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน ส่วนฉันนะยังทำอะไรไม่สำเร็จ

สักเรื่องเลย

吧

1. ใช้ในประโยคบอกเล่า แสดงน้ำเสียงเกลี้ยกล่อม ตกลง ขอร้อง ฯลฯ ยกตัวอย่างเช่น

เถอะ ก็แล้วกัน เลย

咱们回家吧!

(เกลี้ยกล่อม)

พวกเรากลับบ้านกันเถอะ

行，就这么办吧!

(ตกลง)

ได้ ทำตามนี้ก็แล้วกัน

老朋友了，你就别这么客气了吧!

(ขอร้อง)

เป็นเพื่อนเก่ากัน เธออย่าได้เกรงใจขนาดนี้เลย

现在物价猛涨，就说大米吧，一公斤涨了好几铢! (ยกตัวอย่าง)

ตอนนี้ราคาสินค้าพุ่งพรวดพราด ยกตัวอย่างเช่น ข้าวสารราคาขึ้นไปกิโลละหลายบาท

ทีเดีย

2. แสดงน้ำเสียงคาดเดา เช่น มั่ง กระทบ

咱们俩在哪儿见过吧?

พวกเราสองคนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนมั่ง

我记不太清楚了,好像是星期二上午吧。

ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว ดูเหมือนว่าเป็นเช้าวันอังคารมั่ง

3. แสดงน้ำเสียงจำบากใจกับทางเลือกทั้งสองอย่าง ต้องใช้ซ้ำ

去吧,没有时间;不去吧,他一定会生气。

จะไปก็ไม่มีเวลา จะไม่ไปเขาก็คงโกรธเอาแน่ ๆ

啊(哪、哇、呀)

1. ใช้ในประโยคบอกเล่า แสดงน้ำเสียงยืนยันหรืออธิบาย ฯลฯ เช่น นานี้

他是老板,当然得听他的啊。

(ยืนยัน)

他是老板,当然得听他的啊。

她是为你才这么说的啊。

(อธิบาย)

หล่อนพูดแบบนี้ก็เพื่อเธอนี้

2. ใช้ในประโยคบอกเล่าหรือประโยคย่นถาม แสดงน้ำเสียงที่รำคาญ เช่น อะ

你说来说去,还有完没完啊!

เธอพูดไปพูดมา จะมีจบหรือเปล่าวะ

你生什么气,我也没说不好啊!

เธอโกรธอะไรกัน ฉันก็ไม่ได้บอกว่าไม่ดี

3. ใช้ในประโยคคำสั่ง แสดงน้ำเสียงขอร้อง เร่งรัด ตักเตือน ฯลฯ แปลว่า นะ นานะ

เวลา不早了,快走啊!

เวลา不早แล้วรีบไปเถอะ

明天的晚会你一定要来啊!

ปาร์ตี้พรุ่งนี้เธอต้องมาให้ได้นะ

这个女人贪婪自私,你千万要小心啊!

ผู้หญิงคนนี้โลกและเห็นแต่ตัว เธอต้องระวัง

4. แสดงน้ำเสียงอุทานหรือเป็นทางเสียงในการทักทาย

多好的姑娘啊!

ช่างเป็นหญิงสาวที่ดีเหลือเกิน

老王啊,什么风把你给吹来了!

คุณหวังหรือครับ ลมอะไรพัดคุณมา

5. ใช้ในประโยคคำถามที่ใช้ปฏิเสธสรรพนาม ประโยคคำถามแบบให้เลือกหรือประโยค
 ย้อนถาม เพื่อช่วยให้แน่ใจขงข้อมูล เช่น **คะ หรือคะ ครับ หรือครับ เอ่ย**
 今天去不去啊?
 วันนี้คุณไปหรือเปล่าคะ
 他是谁啊, 你知道吗?
 เขาเป็นใครหรือคะ คุณรู้ไหม
6. ใช้ในประโยคคำถามเพื่อขอคำยืนยันจากอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น **หรือ หรือคะ หรือครับ**
 什么, 这是真的啊?
 อะไรนะ นี่เป็นเรื่องจริงหรือครับเนี่ย
 大家都去, 你不一块儿去啊?
 พวกเขาไปกันหมด คุณไม่ไปด้วยกันหรือครับ
6. ใช้ในการหยุดพักเสียงเพื่อเรียกร้องความสนใจ เช่น **เนี่ย**
 你啊, 别总是以为自己比谁都强!
 เธอเนี่ย อย่านึกว่าตนเองเก่งกว่าใคร ๆ ทั้งนั้น
7. ใช้ในการยกตัวอย่าง แปลว่า **เอ่ย**
 鸡啊, 鱼啊, 肉啊, 一切都准备好了。
 ไก่เอ่ย ปลาเอ่ย เนื้อสัตว์เอ่ย ทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้ว
8. ใช้ตามหลังคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้ซ้ำ แสดงความหมายว่า กินเวลานาน
 我等啊, 等啊, 最后他总算来了。
 ฉันรอแล้วรออีก ในที่สุดเขามีเงินได้
 ถ้าตัวสะกดของพยางค์ที่อยู่ข้างหน้า 啊 เป็น n 阿 (a) จะผันเสียงเป็น na

เขียนเป็น 哪

ถ้าสระสุดท้ายของพยางค์ที่อยู่ข้างหน้า 啊 เป็น u,ao หรือ ou 阿 (a) จะผันเสียง
 เป็น wa เขียนเป็น 哇

ถ้าสระสุดท้ายของพยางค์ที่อยู่ข้างหน้า 啊 a,e,i,o หรือ ü 阿 (a) จะผันเสียงเป็น
 ya เขียนเป็น 呀

ทั้งสามกรณีดังกล่าว ถึงแม้ 阿 เกิดการผันเสียง แต่จะเขียนเป็น 哪, 呀, ก็ได้
 หรือจะเขียนเป็น 啊 เหมือนเดิมก็ได้

啦

เป็นการรวมเสียงระหว่าง 了 (le) กับ 阿(a) มีความหมายว่าเหตุการณ์เสร็จสิ้น เกิดการ
 เปลี่ยนแปลง หรือเกิดเหตุการณ์ใหม่ขึ้นพร้อมกับแสดงน้ำเสียงอุทาน ประหลาดใจ ฯลฯ แปลว่า แล้ว

快到宋干节啦!

ใกล้จะถึงเทศกาลสงกรานต์แล้ว

她早就有男朋友啦，难道你还不知道吗?

หล่อนมีแฟนตั้งนานแล้ว เธอยังไม่รู้หรือ

奇迹出现啦，红队在最后一分钟连进两球!

ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแล้ว ทีมสีแดงยิงได้สองประตูติดต่อกันในนาทีสุดท้าย

嘛

1. ใช้ในประโยคบอกเล่า แสดงความหมายว่า ควรจะเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว หรือเห็นชัดอยู่แล้ว เช่น ใจ นี้

你是老板嘛，当然你说了算!

คุณเป็นเจ้าเก่า แน่แน่นอนคุณอะไรก็ต้องตามนั้น

我早就说过嘛，她一定不会嫁给你的。

ฉันเคยบอกตั้งนานแล้ว ใจว่าหล่อนจะไม่แต่งงานกับคุณอย่างแน่นอน

2. ใช้ในประโยคคำสั่ง แสดงน้ำเสียงคาดหวัง ห้ามปราม ชักชวน ฯลฯ เช่น ใจ สิ นี้

不会就学嘛，一点儿都不难。

ไม่เป็นก็หัดสิ ไม่ยากเลยแม้แต่นิดเดียว

他不高兴了，你就别说了嘛!

เขาอารมณ์ไม่ดีแล้ว เธอก็อย่าพูดอีกเลยนะ

3. ใช้สำหรับหยุดพักเสียงเพื่อนำเสนอหัวข้อสนทนา

学外语嘛，就得多说多读。

การเรียนภาษาต่างประเทศเนี่ยก็ต้องพูดเยอะ ๆ อ่านเยอะ ๆ

呗

1. แสดงน้ำเสียงว่า ไม่ต้องพูดก็ชัดเจนอยู่แล้ว เช่น ใจ สิ

A: 那头猪这么躺在那里一动不动?

B: 准是死了呗!

A: ทำไมหมูตัวนั้นนอนอยู่ที่นั่นไม่ขยับเลย

B: มันตายแล้วไง

2. แสดงน้ำเสียงจำใจ จำยอม เช่น สิ

你不愿意去就不去呗，干嘛生那么大的气!

คุณไม่ยอมไปก็อย่าไปสิ ทำไมโกรธขนาดนั้น

来就来呗，还带什么礼物，您太客气了！
 มากี่มาสิ ยังเอาของขวัญอะไรมา ท่านเกรงใจเกินไปแล้ว

罢了、而已

ใช้ในประโยคบอกเล่า เช่น เท่านั้นเอง เท่านั้นเอง มักจะใช้คู่กับ 不过、无非
 我不过随便问问罢了而已，没有别的意思。

ฉันแค่ถือโอกาสตามดูเท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายอย่างอื่น
 她这么做无非是嫉妒你罢了而已。

หล่อนทำแบบนี้ก็แค่อิจฉาเธอเท่านั้นเอง

รูปประโยคภาษาไทยและประโยคภาษาจีน

คำเสริมน้ำเสียงมีความสัมพันธ์กับรูปประโยคอย่างมาก คำเสริมน้ำเสียงเดียวกัน ใช้ในรูป
 ประโยคที่ไม่เหมือนกัน ได้แสดงความหมายที่ไม่เหมือนกัน ผู้วิจัยจึงศึกษารูปประโยคภาษาไทย
 และภาษาจีน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคำเสริมน้ำเสียง กับ รูปประโยค

ประโยคภาษาไทย

ประโยค หมายถึงหน่วยหนึ่งของภาษา โดยเป็นการแทนความหมายของสภาพ จะ
 ประกอบด้วยสองส่วนเป็นอย่างน้อย คือภาคประธานและภาคแสดง ผู้วิจัยศึกษาประโยคภาษาไทย
 ได้มาดังต่อไปนี้

นววรรณ พันธุมธา (2551: 279-317) ได้จำแนกรูปประโยคภาษาไทยโดยใช้กฎการให้
 ประโยคแสดงเจตนาของผู้พูด แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้
 ตอบและประโยคบอกให้ทำ

1. ประโยคแจ้งให้ทราบมีหลายชนิด เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยค
 เตือน และประโยคชี้แนะ

1.1 ประโยคบอกเล่าแบ่งตามความหมายได้เป็นประโยคบอกเล่ามีเนื้อความรับรอง
 และประโยคบอกเล่ามีเนื้อความปฏิเสธ ประโยคบอกเล่าทั่ว ๆ ไปมีเนื้อความรับรอง คือรับรอง
 ข้อความที่กำลังกล่าวอยู่นั้น แต่ประโยคบอกเล่าบางประโยคมีเนื้อความปฏิเสธ คือปฏิเสธข้อความ
 ที่กำลังกล่าวอยู่

ตัวอย่างเช่น คุณแม่ชอบทำกับข้าว ประโยคที่มีเนื้อความรับรอง

คุณแม่ไม่ชอบทำกับข้าว ประโยคที่มีเนื้อความปฏิเสธ

1.1.1 ประโยคบอกเล่าถึงเรื่องที่คุณฟังไม่รู้มาก่อน ไม่ว่าเนื้อความจะรับรองหรือ
 ปฏิเสธ อาจมีคำว่า ละ อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง จันไปละ

1.1.2 ประโยคบอกเล่าเป็นเชิงแนะนำอาจมีคำว่า **ซี** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง คนเราก็ต้องรู้จักแพ้บ้าง**ซี**

1.1.3 ประโยคบอกเล่าเป็นเชิงความเห็น อาจมีคำว่า **นะ** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง แม่มดในเรื่องนี้ใจร้ายจัง**นะ**

1.1.4 ประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธหรือเป็นการกล่าวแย้งความคิดความ

เชื่อของผู้ฟังอาจมีคำว่า **หรือก** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง เขาไม่ดี**หรือก**

1.1.5 ประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความขัดแย้ง มีคำว่า **ต่างหาก** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง จันไปเดินเล่น**ต่างหาก**

1.2 ประโยคอธิบาย ใช้อธิบายความจริงให้ผู้ฟังเข้าใจ อาจลงท้ายด้วยคำว่า **นะ** บางทีเมื่อมีการกล่าวหาหรือตำหนิก็ต้องการอธิบายให้เหตุผล อาจลงท้ายด้วยคำว่า **นี่**

ตัวอย่าง จันไปโรงเรียน**นะ**

ก็จันไม่ออกไป**นี่**

1.3 ประโยคเตือน ใช้เมื่อต้องการย้ำไม่ให้ผู้ฟังลืม อาจลงท้ายด้วยคำว่า **นะ** บางทีที่ต้องการเน้นว่าผู้ฟังอาจจะยังไม่รู้หรือคิดไม่ถึง อาจลงท้ายด้วยคำว่า **นา** ข้างหน้าคำว่า **นา** บางทีก็มีคำ ที่เดียว เทียว เชียว อยู่ด้วย

ตัวอย่าง หนังสืออยู่บนโต๊ะ**นะ**

เรื่องที่ฟังแล้วสะอึก**เชียงนา**

1.4 ประโยคทนาย ใช้เมื่อคาดว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นแล้วอาจมีคำ **ละซี** ท้ายประโยค

ตัวอย่าง เธออีก**นา**เขา**ละซี**

1.5 ประโยคคาดคะเน แสดงความมั่นใจน้อยกว่าประโยคทนายมักใช้คำบอกมาลา กระมัง ซึ่งอาจลดพยางค์และเปลี่ยนเสียงเป็น **มัง มั่ง** และมักจะมีคำหรือกลุ่มคำบอกความเห็น คำว่า อาจ ทำจะ เห็นจะ นำกั่ว ฯลฯ อยู่ในประโยค

ตัวอย่าง เขาคงไม่มา**กระมัง**

ถ้าเป็นทั้งประโยคทนายและขอความเห็นจากผู้ฟัง อาจมีคำ **ซีนะ** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง ถ้าไม่มี**ทุน** เขาก็คงยังไม่ได้**ซีนะ**

1.6 ประโยคสรุปลงใช้เมื่อกล่าวถึงผลที่เกิดขึ้น อาจมีคำ **นะซี** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง คุณพูดอย่างนี้ เขาก็โกรธ**นะซี**

1.7 ประโยคชี้แนะ ใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจมีคำว่า **แนะ** อยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง คุณพออยากจะพบเธอ**แนะ**

1.8 ประโยคเน้นใช้เมื่อต้องการเน้นคำในประโยคมักมีคำว่า **แหละ** อยู่ท้ายประโยค และมีคำชี้เฉพาะ **นี่** **นี่** ฯลฯ คำบอกความเฉพาะตนเอง อยู่ท้ายหน้าคำว่า **แหละ**

ตัวอย่าง ฉันจะจ้างคน**นี่**แหละ

น่าสังเกตว่าประโยคแจ้งให้ทราบมีความหมายต่าง ๆ กันไป เพราะคำบอกมาลาที่อยู่ท้ายประโยค คำบอกมาลาเหล่านี้ส่วนใหญ่อาจอยู่ท้ายคำหรือกลุ่มคำก็ได้ เมื่ออยู่ท้ายคำหรือกลุ่มคำ คำบอกมาลาจะช่วยแสดงว่าผู้พูดต้องการแนะนำ แข็ง เตือน คาดคะเน ฯลฯ ได้ เช่นเดียวกับ เมื่ออยู่ท้ายประโยค และหากผู้พูดต้องการพูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ก็อาจจะพูดเสริมต่อไปได้

ตัวอย่าง น้อง**นะ** ไม่ใช่คนอื่น

นุช**แนะ** สนุกกับเขา

นิด**หรือ**ก ที่บอกว่าจะไปกับฉัน

นะ **แนะ** และ **หรือ**ก ในตัวอย่างที่กล่าวมาเป็นคำบอกมาลาที่อยู่ท้ายคำหรือกลุ่มคำ ช่วยแสดงว่าผู้พูดต้องการเตือน ชี้แนะและแย้งตามลำดับ

2. ประโยคถามให้ตอบ มีหลายชนิดเช่น ประโยคถามเพื่อความ ประโยคถามให้ตอบรับ หรือปฏิเสธ ประโยคถามให้เลือก ฯลฯ

2.1 ประโยคถามเพื่อความใช้ถามเรื่องราวบางประการจากผู้ฟัง จะมีคำหรือกลุ่มคำไม่ชี้เฉพาะ เช่น ใคร อะไร ไหน เท่าไร ก็ เมื่อไร อย่างไร ทำไม เหตุไฉน อยู่ในตำแหน่งคำหรือกลุ่มคำที่ถามถึง หรืออยู่ในตำแหน่งต้นหรือท้ายประโยค

ตัวอย่าง ถาม: ใครมา

ตอบ: นิดมา

2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ จะมีคำบอกการถาม หรืออยู่ท้ายประโยค ในบางกรณี อาจมีคำอื่น ๆ ปรากฏร่วมกับคำ หรือ ไหม กลายเป็นกลุ่มคำบอกการถาม หรือเปล่า หรือ ยัง ใช่ไหม ไม่ใช่หรือ ฯลฯ คำตอบรับหรือตอบปฏิเสธมักจะสัมพันธ์กับคำหรือกลุ่มคำถามท้ายประโยค

ตัวอย่าง ถาม: คุณรู้จักนายอำเภอหรือ

ตอบ: ก. รู้จัก ข. ไม่รู้จัก

ประโยคถามให้ตอบที่ลงท้ายด้วยคำหรือกลุ่มคำบอกการถามต่างกัน จะมีความหมายต่างกัน และประโยคถามให้ตอบ ไม่ว่าจะ เป็นประโยคถามเพื่อความหรือประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธจะมีเนื้อความเป็นปฏิเสธก็ได้

ตัวอย่าง นิดไม่ชอบใคร

2.3 ประโยคถามให้เลือก ใช้ถามผู้ฟังเพื่อให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง จะมีคำเชื่อมหรือ อยู่ระหว่างหน่วยกริยา หรือหน่วยนามที่ให้ผู้ฟังเลือก

ตัวอย่าง ถาม: 1. เขาจะไปหรือไม่ไป

ตอบ: ก. ไป ข. ไม่ไป

ประโยคถามให้ตอบอาจมีคำบอกมาลาอยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง ถาม: 2. ท่านต้องการสิ่งใดอีกเล่า

ตอบ: เราจะพบกันเมื่อไรดีละ

3. เสียอะไรนะ

4. คุณถามผมว่าอะไรนะ

5. คุณจะอยู่หรือจะไปละ

ตัวอย่างที่ 1 เป็นสำนวนเขียน ตัวอย่างที่ 2 เป็นการถามเชิงหาหรือ ตัวอย่างที่ 3 เป็นการถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในขณะนั้น ตัวอย่างที่ 4 เป็นการถามซ้ำ ตัวอย่างที่ 5 เป็นการถามให้เลือก หากสับคำบอกมาลา เล่า ละ นะ นะ ในตัวอย่างข้างต้น ประโยคจะแปลกหรือแสดงเจตนาของผู้พูดผิดไป เช่นตัวอย่างที่ 5 หากเปลี่ยนคำว่า ละ เป็น นะ ประโยคจะกลายเป็นการถามซ้ำ ไม่ใช่ถามให้เลือก

หรือในบางกรณี ผู้ถามก็รำพึงกับตัวเอง ก็ได้หวังคำตอบจากใคร ในกรณีเช่นนี้ มักมีคำ นี้ หนอ น้า นะ ฯลฯ อยู่ท้ายประโยคถามให้ตอบนั้น ๆ

ตัวอย่าง ฉันทำร้ายเขาได้อย่างไรกันนี้

เขาจะเชื่อไหมนะ

นิดจะรู้ไหมน้อ

คุณพ่อจะชอบหรือไม่ชอบน้า

ประโยคข้างต้นล้วนเป็นประโยคที่ผู้ถามรำพึงกับตัวเองทั้งสิ้น

3. ประโยคบอกให้ทำ มีหลายชนิด เช่นประโยคสั่ง ประโยคชักชวน และประโยคอนุญาต

3.1 ประโยคสั่งใช้บังคับให้ผู้ฟังทำตาม ประธานของประโยคจะเป็นคำบอกบุรุษที่ 2 มักมีคำ **ซิ** นะ อยู่ท้ายประโยค และในประโยคที่มีลักษณะเป็นทางการ อาจมีคำว่า **จง** อยู่หน้าคำกริยา

ตัวอย่าง เธอส่งผ้าผืนนั้นมา**ซิ**

คุณพูดดัง ๆ **นะ**

ถ้าประโยคสั่งมีความหมายปฏิเสธ หรืออีกนัยหนึ่งเป็นประโยคที่ใช้ห้าม จะมีคำว่า **อย่า** อยู่ในประโยค ถ้าไม่ใช่คำว่า **อย่า** ผู้พูดอาจใช้คำว่า **ไม่** ก็ได้ แต่ต้องมีคำว่า **ต้อง** ซึ่งแสดงความหมายบังคับอยู่หน้าคำว่า **ไม่** ด้วย ถ้าใช้คำช่วยอื่น ๆ ประโยคจะทำหน้าที่เป็นประโยคแจ้งให้ทราบที่มีความหมายปฏิเสธ

ตัวอย่าง คุณอย่าหลอกฉัน

คุณต้องไม่หลอกฉัน

คุณคงจะไม่หลอกฉัน

คุณอาจจะไม่หลอกฉัน

สองประโยคแรกเท่านั้นที่เป็นประโยคห้าม การห้ามมี 2 แบบ ห้ามไม่ให้ทำต่อไป หรือห้ามไม่ให้ลงมือทำ ลองเปรียบเทียบ 2 ประโยคต่อไปนี้

อย่าจับนะ

อย่าจับ**ซิ**

ประโยคแรกใช้เมื่อไม่ต้องการให้ผู้ฟังจับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วนประโยคเป็นคำบอกบุรุษที่ 2 ใช้เมื่อผู้ฟังจับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่แล้ว ผู้พูดไม่ต้องการให้จับต่อไป

ใช้เมื่อผู้ฟังจับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่แล้ว ผู้พูดไม่ต้องการให้จับต่อไป

3.2 ประโยคขอร้อง ใช้ขอร้องให้ผู้ฟังทำตาม มีประธานของประโยคเป็นคำบอกบุรุษที่ ๒ และมีคำลงท้าย **ซิ** นะ อยู่ท้ายประโยค เช่นเดียวกับประโยคสั่ง แต่ประโยคขอร้องมักมีคำขยายกริยาเพิ่มเข้าไปในประโยคเพื่อไม่ให้ประโยคฟังห้วนเกินไป

ตัวอย่าง ประโยคสั่งเนื้อความรับรอง ส่งผ้ามา**ซิ** ส่งผ้ามานะ

ประโยคขอร้องเนื้อความรับรอง ช่วยส่งผ้ามาหน่อย**ซิ**

(ขอได้)โปรดส่งผ้ามาหน่อย

กรุณาส่งผ้ามาที

ประโยคสั่งเนื้อความปฏิเสธ อย่างบอกเขาณะ

ประโยคขอร้องเนื้อความปฏิเสธ กรณอย่างบอกเขาณะ

3.3 ประโยคชักชวน ใช้ชักชวนให้ผู้ฟังทำตาม มีประธานของประโยคเป็นคำบอก
บุรุษที่ 1 พหูพจน์ หมายถึงทั้งผู้พูดและผู้ฟัง หรือเป็นคำบอกบุรุษที่ 2 คำบอกมาลาในประโยค
ชักชวนมักจะเป็นคำว่า นะ เอะ เอะนะ เอะนะ ถ้าประโยคชักชวนมีความหมายปฏิเสธหรือที่
เรียกว่าประโยคห้าม มักจะใช้คำบอกมาลา นะ

ตัวอย่าง ประโยคชักชวน เราไปคูหนึ่งกันดีกว่า

พักกันเอะนะ

คุณเชื่อผมเอะ

ประโยคห้าม เราอย่าไปเลยนะ

คุณอย่าเสียใจเลยนะ

3.4 ประโยคอนุญาต ใช้อนุญาตให้ผู้ฟังทำได้ มีประธานเป็นคำบอกบุรุษที่ ๒ คำ
บอกมาลามักเป็นคำว่า เอะ ประโยคอนุญาตที่มีเนื้อความปฏิเสธจะมีคำขยายกริยา ต้อง ใช้กับคำ
บอกมาลา หรือ

ตัวอย่าง ประโยคอนุญาตเนื้อความรับรอง คุณนั่งลงเอะ

ประโยคอนุญาตเนื้อความปฏิเสธ คุณไม่ต้องไปหรอก

ไม่ กับ ต้อง นี่ถ้าสับที่กัน กลายเป็น ต้องไม่ ประโยคจะกลายเป็นประโยคบังคับ
เช่น คุณต้องไม่ไป คุณต้องไม่ทำ

3.5 ประโยคเสนอแนะ ใช้แนะให้ผู้ฟังปฏิบัติ ไม่ได้บังคับหรือขอร้อง ประธานเป็น
คำบุรุษที่ 2 คำบอกมาลามักเป็นคำว่า ชี ชี ชี ชี แล้วแต่ว่าจะมีการคะยั้นคะยอข้อเสนอแนะนั้นด้วย
หรือไม่

ตัวอย่าง ประโยคเสนอแนะเนื้อหาความรับรอง คุณนั่งชี

คุณลองพูดเพาะ ๆ กับเขาบ้างชี

ประโยคเสนอแนะเนื้อความปฏิเสธ คุณอย่าตามใจเขาชี

3.6 ประโยคปลอบ ใช้ชักจูงให้ผู้ฟังคลายความ โกรธ ความกังวลหรือเสียใจ ประธาน
เป็นคำบอกบุรุษที่ 2 คำบอกมาลามักเป็นคำว่า นำ นำ แล้วแต่การนั้น

ตัวอย่าง ประโยคปลอบเนื้อความรับรอง ทำใจดี ๆ ให้นำ

ประโยคปลอบเนื้อความปฏิเสธ ไม่เป็นไรหรอกนำ

3.7 ประโยคขู่ ใช้ชักจูงให้ผู้ฟังทำตามด้วยวิธีบอกผลของการไม่ทำตาม ประธานเป็น คำบุรุษที่ 2 และมักมีคำเชื่อม ถ้า หรือ หาก อยู่ต้นประโยคเชื่อม

ตัวอย่าง ถ้าเธอไม่เปิดประตู ฉันจะพังเข้าไป

3.8 ประโยคทำทนาย ใช้ชักจูงให้ผู้ฟังทำตามด้วยวิธีบอกผลของการไม่ทำตาม เช่นเดียวกับประโยคขู่ แต่ต่างกับประโยคขู่ คือ ประโยคทำทนายประกอบด้วยประโยค 2 ประโยค เรียงกัน ประโยคแรกบอกเนื้อความตรงข้ามกับที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติ

ตัวอย่าง ลองไม่ไปซิ ฉันจะตามให้ถึงบ้านเขียว (ต้องการให้ไป)

ลองดีซิ น้องจะฟ้องคุณแม่ (ต้องการไม่ให้ดี)

ประโยคบอกให้ทำที่มีคำบอกมาลาต่าง ๆ กัน อาจให้ความหมายต่าง ๆ กัน

ตัวอย่าง อย่าคืออ่ะ คืออยู่แล้ว

อย่าคือชิ คืออยู่ในขณะนั้น

อย่าคือละ ยังไม่คือ

อย่าคืออ่ะ พูดกำชับ อาจใช้เมื่อกำลังคือหรือยังไม่คือก็ได้

รูปประโยคภาษาจีน

ผู้วิจัยได้ศึกษารูปประโยคภาษาจีน มาได้ดังต่อไปนี้

เถี่ยว อานต้า (2547:378-404) และ อุดุลย์ รัตนมันเกษม (2551:123-130) ได้แบ่งชนิดของ ประโยคภาษาจีนตามการใช้ ได้แบ่งเป็น 4 ชนิด ได้แก่ ประโยคบรรยาย ประโยคคำถาม ประโยค เรียงกร่อน และ ประโยคอุทาน

1. ประโยคบรรยาย คือประโยคที่บอกเล่าเรื่องราวหรือชี้แจงถึงทรรศนะซึ่งมีท่วงทำนอง ของการบรรยายตลอดทั้งประโยค และเมื่อจบประโยคลงจะใช้เครื่องหมาย “。” (句号 จุดจบ ประโยค) กำกับไว้ เช่น :

他们种树。

พวกเขาปลูกต้นไม้

月亮真圆。

ดวงจันทร์กลมจัง

1.1 ประโยคบรรยายรูปแบบของโครงสร้างประโยคได้ทุกชนิด เช่น :

这是玛丽的男朋友。

นี่เป็นแฟนหม่าลี่

锁在这儿。

แม่กฤษณาอยู่ที่นี้

他的发音很准确。

การออกเสียงของเขาตรงชัดเจนมาก

1.2 รูปปฏิเสธของ ประโยคบรรยาย เหมือนกับรูปปฏิเสธของประโยคทุกชนิดเช่น :

今天不是星期六。

วันนี้ไม่ใช่วันเสาร์

报纸还没到。

หนังสือพิมพ์ยังไม่ถึง

这样做不合适。

ทำแบบนี้ไม่เหมาะสม

1.3 คำช่วยที่ใช้แสดงมาลาบอกเล่า ได้แก่ 的、了、呢、啊、罢了 ฯลฯ คำที่ใช้กับ

บ่อยที่สุด คือคำ 的 และ 了 การใช้คำช่วยที่ต่างกัน ในประโยคบอกเล่าย่อมทำให้มาลาในประโยคนั้นต่างกันไปด้วย ตัวอย่างต่อไปนี้ จะช่วยให้เห็นข้อแตกต่างได้

这个人我认识。

ฉันรู้จักคน ๆ นี้ (บอกเล่าธรรมดา)

这个人我认识的。

ฉันรู้จักคน ๆ นี้ นะ (น้ำเสียงยืนยันมากขึ้น)

这个人我认识了。

ฉันรู้จักคน ๆ นี้ แล้ว (แสดงถึงเรื่องที่เพิ่งจะเกิดขึ้น)

人家在等着呢。

ทุกคนกำลังรออยู่เนาะ (เน้นว่าเรื่องยังเป็นอยู่เช่นนั้น)

我不是故意的啊。

ฉันไม่ได้เจตนานี้นะ (พยายามอธิบายเหตุผล)

我随便说说罢了。

ฉันก็พูดไปอย่างนั้นเอง (แสดงว่าเรื่องมีแค่นี้เท่านั้น)

และยังมีการใช้คำอื่นมาช่วยแสดงมาลาในประโยค เพื่อยืนยันหรือปฏิเสธในประโยคบอกเล่าให้หนักแน่นขึ้น เช่น:

这样做是可以的。

ทำอย่างนี้ก็ได้

我不过说说罢了。

ฉันแค่พูดไปอย่างนั้นเอง

这只是分工不同罢了。

ก็แค่แบ่งงานไม่เหมือนกันเท่านั้นแหละ

2. ประโยคคำถาม คือประโยคที่เสนอประเด็นปัญหา ซึ่งแสดงท่วงทำนองของการชักใช้ไต่ถาม และที่ท้ายประโยคใช้เครื่องหมายปรัศนี “?” (问号 เครื่องหมายคำถาม) กำกับไว้ คำช่วยที่ใช้ในประโยคคำถามได้แก่ 吗、么、呢、吧 ฯลฯ ได้แบ่งย่อยเป็น

2.1 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ จะมีคำลงท้ายที่บอกการถามอยู่ที่ท้ายประโยค หรือมีวลีหรือรูปกริยาที่ซ้อนเป็นรูปปฏิเสธเพื่อบอกการถามอยู่ในประโยค

2.1.1 คำลงท้าย 吗 ประโยคบอกเล่าเมื่อลงคำ 吗 ไว้ท้ายประโยคจะกลายเป็นประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ ประโยคถามให้ตอบที่ลงท้ายด้วย 吗 จะมีเนื้อความรับรองหรือปฏิเสธก็ได้ แต่ชนิดมีเนื้อความรับรองจะพบมากกว่า คำ 吗 ในที่นี้เทียบได้กับภาษาไทยว่า “หรือรี” เช่น:

你还要买吗?
 你还会再买吗?
 他不去吗?
 他不去吗?

การตอบประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธที่ลงท้ายด้วยคำ 吗 จะใช้ว่า 是的 “ใช่” 对 “ถูกใช่” 对了 “ถูกแล้ว, ใช่แล้ว” เป็นต้นเมื่อตอบรับ และใช้ว่า 不 “ไม่, ไม่ใช่” 没有 “เปล่า, ไม่” เป็นต้นเมื่อตอบปฏิเสธก่อนที่จะกล่าวขำข้อความรับรองหรือปฏิเสธตามมา และไม่ว่าประโยคถามให้ตอบนั้นจะมีเนื้อความรับรองหรือปฏิเสธ ถ้าผู้ตอบเห็นว่าเนื้อความในประโยคถามนั้นถูกต้องหรือตรงกับความเห็นของตน ก็จะตอบรับว่า 是的 “ใช่” 对了 “ถูกแล้ว ใช่แล้ว” เป็นต้น แต่ถ้าผู้ตอบเห็นว่าเนื้อความในประโยคคำถามนั้น ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกับความเห็นของตน ก็จะตอบปฏิเสธว่า 不 “ไม่, ไม่ใช่” 没有 “เปล่า, ไม่” เป็นต้น ส่วนจะกล่าวข้อความอะไรตามมานั้นก็ให้เป็นไปตามข้อเท็จจริง ซึ่งอาจจะรับกันหรือขัดกันกับคำตอบรับหรือปฏิเสธที่อยู่ข้างหน้าก็ได้ ทั้งนี้เพราะคำตอบรับหรือปฏิเสธนั้นเป็นคำตอบรับรองหรือปฏิเสธเนื้อความในประโยคถามโดยตรงเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับข้อความที่ตามหลังมา ตัวอย่างเช่น:

他来了吗?
 他来了吗?
 是的, 他来了。
 ใช่ เขามาแล้ว
 没有, 他还没来呢。
 เปล่า เขายังไม่ได้มา

他不去吗?

เขาไม่ไปหรือ

对了, 他不去。

ถูกแล้ว เขาไม่ไป

不, 他要去。

ไม่ใช่ เขาจะไป

2.1.2 คำลงท้าย 吧 ประโยคบอกเล่าอาจลงท้ายด้วยคำ 吧 เพื่อให้เป็นประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธได้ ถ้าผู้ถามต้องการถามเพื่อย้ำหรือเพื่อความแน่ใจ และคาดว่าคำตอบจะเป็นดังที่ผู้ถามคะเนไว้ ประโยคถามให้ตอบที่ลงท้ายด้วย 吧 มีใช้พอ ๆ กัน ทั้งแบบเนื้อความรับรองและเนื้อความปฏิเสธ คำ 吧 ในที่นี้เทียบได้กับภาษาไทย “กระมัง มั้ง” ตัวอย่างเช่น:

你知道了吧?

คุณทราบแล้วมั้ง

快两点了吧?

จะสองโมงแล้วกระมัง

2.1.3 คำลงท้าย 啊 ประโยคบอกเล่าอาจลงท้ายด้วยคำ 啊 เพื่อให้เป็นประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ ประโยคถามให้ตอบที่มีคำว่า 吗 และ 啊 มีความหมายต่างกันบ้าง คำ 啊 ในที่นี้เทียบได้กับภาษาไทยว่า “หรือคะ หรือครับ” ตัวอย่างเช่น:

他不要啊?

เขาไม่ต้องการหรือคะ

这个啊?

อันนี้หรือคะ

2.1.4 วลี 好吗、行吗、对吗、可以吗、成吗 ประโยคบอกเล่าอาจลงท้ายด้วยวลีใดวลีหนึ่งดังกล่าวมานี้เพื่อให้เป็นประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ ถ้าผู้ถามเอ่ยความคิดเห็น ความคาดคะเน หรือความประสงค์ของตนก่อน แล้วจึงถามความคิดเห็นของผู้ฟัง วลีเหล่านี้มีความหมายเป็นเชิงถามว่าดีไหม ตกลงไหม ได้ไหม ใช่มั้ย ถูกไหม ตัวอย่างเช่น:

咱们休息一会儿, 好吗?

เราพักผ่อนกันสักครู่ดีไหมคะ

你是英国人, 对吗?

คุณเป็นชาวอังกฤษ ใช่มั้ยคะ

การตอบประโยคถามให้ตอบที่ลงท้ายด้วยวลีประเภทนี้ โดยทั่วไปจะตอบรับหรือปฏิเสธคำเดียวสั้น ๆ เช่น ถ้าตอบรับ ก็จะตอบสั้น ๆ ว่า 好吧 行 对 可以 成 ถ้าตอบปฏิเสธ ก็จะตอบว่า 不行 不对 不成 คำว่า 不成 และ 不行 มักใช้ตอบปฏิเสธประโยคถามที่ลงด้วย 可以吗 ด้วย ซึ่งจะใช้คำตอบว่า 不可以 ก็ได้แต่ไม่นิยมนัก ตัวอย่างเช่น:

借我钢笔用用，行吗（成吗）？

ขอยืมปากกาให้ฉันใช้น้อย ได้ไหม

行（成）。

ได้

我们从大门进去，可以吗？

พวกเราเข้าไปทางประตูหน้า ได้ไหม

不行（不成）。

ไม่ได้

2.1.5 การซ้อนกริยารูปปฏิเสธ ประโยคบอกเล่าอาจเปลี่ยนเป็นประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธได้โดยการซ้อนรูปปฏิเสธของคำกริยาในประโยคนั้นลงไว้หลังคำกริยานั้น ๆ ในกรณีที่มีคำกริยาช่วยอยู่ด้วย จะต้องซ้อนรูปปฏิเสธของกริยาช่วย ประโยคถามแบบซ้อนกริยารูปปฏิเสธนี้ ผู้ถามมักถามโดยไม่ได้คาดว่าคำตอบจะเป็นคำตอบรับหรือปฏิเสธแต่อย่างใด เมื่อถอดความเป็นภาษาไทย อาจใช้คำบอกการถามว่า “ไหม, หรือเปล่า” ตัวอย่างเช่น:

这种电视机好不好？

เครื่องรับโทรทัศน์แบบนี้ ดีหรือเหล่า

你太太工作不工作？

ภรรยาคุณทำงานหรือเปล่า

你要买书不要？

คุณจะซื้อหนังสือไหม

ถ้ากริยาในประโยคมีกรรมตามมาข้างหลัง อาจวางกรรมไว้ท้ายกริยาที่ซ้อนรูปปฏิเสธ หรืออาจวางกรรมไว้ตรงกลางระหว่างกริยากับรูปปฏิเสธของกริยา หรืออาจซ้ำกรรมทั้งหลังกริยาและหลังรูปปฏิเสธของกริยาก็ได้ แต่ปกติแล้วมักใช้สองวิธีแรก วิธีสุดท้ายนั้นไม่ค่อยนิยมใช้กันนัก และจะใช้ก็ต่อเมื่อกรรมในที่นั้นเป็นคำสั้น ๆ เท่านั้น ตัวอย่างเช่น:

你看不看报？

你看报不看？

你看报不看报？

คุณอ่านหนังสือพิมพ์หรือเปล่า

ถ้ากริยาในประโยคเป็นกริยาที่มีปัจจัยกริยา 了 อยู่ด้วย การทำประโยคให้เป็นประโยคถามให้ตอบแบบซ้อนรูปปฏิเสธจะใช้วิธีซ้อนรูปกริยาไม่ได้ ต้องซ้อนด้วยรูปปฏิเสธ 没有 เท่านั้น หากมีกรรมอยู่หลังกริยา ก็ให้ปัจจัย 了 อยู่ข้างหลังกรรม คำ 没有 ในที่นี้จำกัดใช้เฉพาะกับประโยคถามให้ตอบที่มีความหมายว่ากริยาเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น และเทียบได้กับภาษาไทยว่า “หรือยัง” ตัวอย่างเช่น:

他去了没有?

เขาไปแล้วหรือยัง

你吃饭了没有?

คุณกินข้าวแล้วหรือยัง

ถ้าภาคแสดงในประโยคเป็นชนิดประธาน-กริยา ปกติแล้วเวลาซ้อนรูปปฏิเสธ จะซ้อนแต่ส่วนที่เป็นกริยา เว้นแต่ว่าประธาน-กริยานั้น ๆ เป็นคำที่มักใช้คู่กันอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น:

那个地方人多不多?

ที่นั่นคนมากไหม

你腰疼不腰疼?

คุณเมื่อยหลังหรือเปล่า

2.2 ประโยคถามเนื้อความ ใช้ถามเรื่องราวที่ผู้ถามต้องการทราบจากผู้ฟัง จะมีคำปฏิเสธสรรพนามหรือคำบอกการถามอื่น ๆ อยู่ในตำแหน่งคำหรือกลุ่มคำอันเป็นส่วนที่ผู้ถามต้องการถามถึง

2.2.1 คำปฏิเสธสรรพนามและคำวิเศษณ์บอกการถาม ประโยคถามที่ใช้คำบอกการถามประเภทนี้มีรูปประโยคเหมือนประโยคบอกเล่าทั่วไป เพียงแต่ที่ผู้พูดจะใส่คำบอกการถามลงไปตรงตำแหน่งคำที่ต้องการถามเอาเนื้อความ คำบอกการถามลักษณะนี้ได้แก่คำ 谁 “ใคร”

什么 “อะไร” 哪 “ไหน” 多少 “เท่าไร” 几 “กี่” 怎么 “อย่างไร” 为什么 “ทำไม เหตุใด” ตัวอย่างเช่น:

谁在屋子里?

ใครอยู่ในห้อง

你买什么?

คุณซื้ออะไร

你有几个孩子?

คุณมีลูกกี่คน

你为什么不来?

เขาทำไมไม่มา

2.2.2 คำลงท้าย 呢 ใช้เมื่อผู้ถามต้องการถามโดยเลียนเนื้อความของประโยคที่กล่าวนำมาข้างหน้าประโยคถาม 呢 โดยจะกล่าวเนื้อความนั้นเป็นคำถามซ้ำอีก หรือจะข้อความที่ซ้ำ แล้วกล่าวเฉพาะคำหรือกลุ่มคำที่เป็นตัวคำถามเท่านั้นก็ได้ คำ 呢 ในที่นี้เทียบได้กับภาษาไทยว่า “ละ” ตัวอย่างเช่น:

他懂了，你懂不懂呢？

เขาเข้าใจแล้ว คุณละเข้าใจไหม

姐姐已经来了，妹妹呢？（妹妹来了没有？）

พี่สาวมาแล้ว น้องสาวละ (น้องสาวมาแล้วหรือยัง)

บางครั้งจะมีแต่คำหรือกลุ่มคำที่ลงด้วย 呢 โดยไม่มีเนื้อความซ้ำอยู่ข้างหน้า ถ้าคำในที่นั้นเป็นคำนาม หรือนามวลี คำ 呢 ก็ยังคงเทียบได้กับภาษาไทยว่า “ละ” แต่ในความหมายว่า “อยู่ไหนละ” ตัวอย่างเช่น:

妈妈呢？

คุณแม่ละ (คุณแม่อยู่ไหนละ)

玛丽，你的鞋子呢？

หมาลี รองเท้าของเธอละ (รองเท้าอยู่ไหนละ)

แต่ถ้าในที่นั้นเป็นประโยคบอกเล่าหรือกริยวลี คำ 呢 ก็จะมี ความหมายว่า “ถ้า...ละ” ซึ่งเท่ากับถามว่า ถ้า...ละ จะทำอะไรหรือจะให้ทำอะไร ตัวอย่างเช่น:

他不来呢？

ถ้าเขาไม่มาละ

看完了这本呢？

ถ้าอ่านจบเล่มนี้แล้วละ

2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา ใช้ถามเมื่อผู้ถามต้องการให้ผู้ฟังเลือกตอบรับอย่างใดอย่างหนึ่งจาก 2 อย่างหรือหลายอย่าง จะมีคำเชื่อมบอกความให้เลือกเอา 是...还是... (还是...) ซึ่งเทียบได้กับภาษาไทยว่า “...หรือ... (หรือ...)” อยู่หน้าหน่วยที่ให้เลือก ถ้าหน่วยที่ให้เลือกเป็นประธาน คำ 是 และ 还是 ก็จะอยู่หน้าประธาน ถ้าหน่วยที่ให้เลือกเป็นกริยาหรือกรรม คำ 是 และ 还是 จะอยู่หน้ากริยา ถ้าหน่วยที่ให้เลือกเป็นประโยค คำ 是 และ 还是 ก็จะอยู่หน้าประโยค ตัวอย่างเช่น:

是你去，还是他去？

คุณไปหรือเขาไป

你是要，还是不要？

คุณจะเอาหรือไม่เอา

你是要书，还是要钢笔，还是要钱？

你会带หนังสือ หรือเอาปากกา หรือเอาเงิน

是你来送，还是我去接？

你会来送 หรือจะให้ฉันไปรับ

2.4 ประโยคถามซ้อน มีลักษณะถามทั้งที่ไม่มีข้อสงสัย ดังนั้น แม้รูปประโยคจะเป็นคำถาม แต่จริง ๆ แล้วมีความหมายในเชิงยืนยันหรือปฏิเสธในตัวอยู่แล้ว ประโยคถามซ้อนแบบนี้ มักใช้รูปประโยคคำถามแบบถามระบุจำเพาะและถามแบบใช่หรือไม่ โดยทำประโยคต้องใช้คำช่วย 吗 เสมอ ตัวอย่างเช่น:

这怎么能怪他？

นี้จะโทษเขาได้อย่างไร (ถามระบุจำเพาะ)

学习怎么能进步？

ไม่ศึกษาเรียนรู้แล้วจะก้าวหน้าได้อย่างไร (ถามระบุจำเพาะ)

那不是正中敌人的计了吗？

นั่นมันเข้าแผนของศัตรูพอดีไม่ใช่หรือ (ถามใช่หรือไม่)

这样做岂不是违反了原定计划吗？

ทำอย่างนี้มันผิดแผนเดิมไม่ใช่หรือ (ถามใช่หรือไม่)

难道你不知道这是违反纪律的吗？

คุณไม่รู้หรือนั่นมันเป็นเรื่องฝ่าฝืนวินัย (ถามใช่หรือไม่) ฯลฯ

3. ประโยคเรียกกร้อง คือประโยคที่แสดงคำสั่ง การขอร้อง การเร่งรัด การแนะนำเตือน หรือ การปรึกษาหารือ ซึ่งมีท่วงทำนองที่บ่งบอกน้ำเสียงเรียกกร้อง และที่ทำประโยคมักใช้เครื่องหมาย “。” (句号 จุดจบประโยค) หรือ “！” (感叹号 เครื่องหมายอุทาน) กำกับไว้

ประโยคคำสั่งบางที่จะใช้คำช่วย เช่น 吧、了、呀 เพราะคำว่า 吧 ให้น้ำเสียงในเชิงขอร้องและหารือมากกว่า ส่วนคำว่า 了 ให้น้ำเสียงเชิงตักเตือนห้ามปราม จึงฟังนุ่มนวลเกินไป และคำว่า 呀 ให้น้ำเสียงที่ฟังแล้วเร่งรีบมากไป ตัวอย่างเช่น:

任何人不准随地吐痰。

ใครก็ตาม ห้ามถ่มน้ำลายลงพื้น

我们走吧。

พวกเราไปกันเถอะ

有空再来玩吧。

มีเวลาว่างค่อยมาใหม่นะ

别提了。

อย่าพูดถึงมันเลย

不要再啰嗦了。

อย่าบ่นอีกเลย

快叫他进来呀。

รีบเรียกเขาเข้ามาเลย ฯลฯ

4. ประโยคอุทาน ใช้เพื่อแสดงอาการดีใจ ตื่นเต้น ชื่นชมแปลกใจ และโกรธ ฯลฯ ประโยคอุทานนี้จะมีทั้งประโยคที่มีประธานและกริยา ประโยคที่ไม่มีประธาน และประโยคคำเดียว คำช่วยที่มักใช้ในประโยคอุทานคือ 啊 และมักมีเครื่องหมายอัศเจรีย์ “!” (感叹号 เครื่องหมายอุทาน) อยู่ท้ายประโยคเสมอ ตัวอย่างเช่น:

我们胜利了!

เราชนะแล้ว

多美的景色啊!

ทัศนียภาพสวยจังเลย

真不简单!

เก่งจริง ๆ

บทโทรทัศน์

ความหมายของบทโทรทัศน์ (T.V.script)

ละครโทรทัศน์ทันสมัยส่วนใหญ่เป็นการสะท้อนถึงชีวิตประจำวันของมนุษย์ ซึ่งใช้ภาษาพูดแสดง เหมือนมนุษย์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บทโทรทัศน์เป็นเป็นบทของบทสนทนาของทั้งละคร ผู้วิจัยจึงได้ค้นหาเอกสารที่เกี่ยวกับบทโทรทัศน์มาดังต่อไปนี้

มานวิกา ตันตีสุกฤต (2528: 129) ได้สรุป ความหมายของบทโทรทัศน์ (T.V.script) เป็นอุปกรณ์สำคัญของการผลิตรายการโทรทัศน์นอกจากจะเป็นเรื่องราวข้อบอกรายการโดยละเอียดตามขั้นตอนแล้ว ยังเป็นตัวเชื่อมระหว่างนักแสดงกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานการออกอากาศอีกด้วย

ลักษณะของบทโทรทัศน์

เคยมีแนวคิดที่เกี่ยวกับ ลักษณะของบทโทรทัศน์ เช่น มานวิกา ตันตีสุกฤต (2528: 129) ได้สรุป ลักษณะของบทโทรทัศน์ เป็น 4 แบบ ได้แก่

1. Fact Sheet มีลักษณะเป็นเพียงบอกรายการเท่านั้น ส่วนมากจะใช้กับรายการง่าย ๆ เช่น การสนทนา หรือรายการสัมภาษณ์
2. Format เป็นบทโทรทัศน์ที่แบ่งหน้ากระดาษออกเป็น 2 ภาคคือ ภาพ (Video) กับเสียง (Audio) แต่ไม่มีรายละเอียดของขนาดภาพ ไม่มีรายละเอียดของการโต้ตอบ หรือคำสนทนาอื่นใด มีแต่หัวข้อเป็นแนวทางถามและตอบเท่านั้น

3. Semi-Fully Script เป็นบทโทรทัศน์ที่มีรายละเอียดเกือบสมบูรณ์ บอกขนาดของภาพ แต่ยังคงไม่มีรายละเอียดของคำพูด หรือรายละเอียดของการโต้ตอบ อาจมีเพียงคำขึ้นต้นและลงท้ายของแต่ละประโยคเท่านั้น

4. Fully Script Show เป็นบทโทรทัศน์ที่มีสมบูรณ์แบบ มีรายละเอียดของภาพ และทุกประโยคคำพูด ของการแสดงที่จะมีขึ้น ตั้งแต่ต้นจนจบรายการ

ในการเขียนบทเจรจาที่ดี ผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนให้เหมาะสมกับประเทศของบทละคร ลักษณะนิสัยของผู้พูดและเหตุการณ์แต่ละตอนในละคร นอกจากนั้นบทเจรจาที่ดียังต้องมีความกระชับเพียงพอที่ผู้ชมฟังแล้วจะสามารถเข้าใจและติดตามเรื่องได้โดยตลอดด้วย แต่ก็ไม่ใช่แจกจ่ายคำพูดจนเกินไป หรือใช้คำพูดที่ซ้ำมาแล้วจนเมื่ออันจะทำให้บทเจรจาขาดความคม และลึกลับซึ่งไปได้และบทเจรจาที่ดีนั้น ควรจะแสดงลักษณะนิสัย ความคิดอ่าน ความเห็น ความรู้สึก ตลอดจนอารมณ์ของผู้พูด มีความภายใต้คำพูดที่นำไปสู่การแสดงออกของตัวละครในแง่ของการกระทำ ตลอดจนมีผลเกี่ยวเนื่องในการดำเนินเรื่องอีกด้วย

บทสนทนาของละคร

บทสนทนาของละครเป็นบทที่เกี่ยวกับคำพูดทั้งหมดของตัวละคร ส่วนเด่นดวง พุ่มศิริ (2530: 35) ได้สรุปองค์ประกอบของละครมี 6 ประการด้วยกัน เรียงตามลำดับความสำคัญต่อไปนี้ คือ

1. โครงเรื่อง
2. ตัวละคร
3. แนวคิด
4. บทสนทนา
5. คนตรี
6. ฉากสถานที่

นอกจากนี้เด่นดวง พุ่มศิริ (2530: 67) ยังกล่าวว่า บทสนทนาของละคร หมายถึงสำนวนภาษาของละคร หรือบรรดาถ้อยคำทั้งหลายที่ตัวละครพูดออกมาทั้งหมด หน้าที่ของบทสนทนานั้น เป็นการให้ทางแห่งการสื่อสารความคิดของตัวละคร และเป็นการถ่ายทอดความหมายของละครทั้งหมดที่ผู้ประพันธ์บทกำหนดไว้ออกมาสู่คน

เด่นดวง พุ่มศิริ (2530: 60) การพูดของคนเป็นการแสดงลักษณะนิสัย ความคิดจิตใจของเขาให้เราเห็นชัดได้ อาการต่าง ๆ ของการพูด ได้แก่ ภาษาพูด ลีลาการพูด ลักษณะเสียงที่พูด สำนวนพูด กระแสเสียง ความเร็วช้าในการพูด และอาการต่าง ๆ ในขณะที่พูด ย่อมเป็นการแสดงลักษณะทุกอย่างในตัวของคนพูดทั้งสิ้น นักประพันธ์บทละครจะพิถีพิถันในการแต่งบทสนทนา เพื่อให้ความรู้สึกลักษณะตัวละครในทันที

จากแนวคิดข้างบนผู้วิจัยได้สรุปว่า บทสนทนาของละครที่ดี เป็นการถ่ายทอดความหมายของละครทั้งหมดที่ผู้ประพันธ์บทกำหนดไว้ออกมาสู่คน และความหมายนั้นต้องแสดงออกมาด้วยภาษาพูด ลีลาการพูด ลักษณะเสียงที่พูด สำนวนพูด กระแสเสียง ความเร็วช้าในการพูด และอาการต่าง ๆ ในขณะที่พูด ซึ่งในบทสนทนาของละครควรให้ความสำคัญด้านเหล่านี้ด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รุ่งอรุณ ทิมชุนเหนือ (2527) ได้ศึกษาเรื่อง คำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทางเสียงและการแบ่งประเภทตามลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ เพื่อศึกษาลักษณะทางอรรถศาสตร์ และการแบ่งประเภทตามลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียง และลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ โดยในการศึกษาลักษณะทางเสียงคำลงท้ายนั้น ใช้พิจารณาคำลงท้ายตามลักษณะทางเสียง 3 ระบบ ด้วยกันคือ ระบบความสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ ลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ระบบนี้ นำมาแบ่งประเภทของคำลงท้ายได้ 13 ประเภท ส่วนในการศึกษาลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำลงท้ายนั้น ได้พิจารณาคำลงท้ายตามเงื่อนไขทางอรรถศาสตร์ 4 ข้อ คือ ความเบื้องต้น ความบอกข้อมูลใหม่ รูปประโยค และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จากเงื่อนไขทั้ง 4 ข้อนี้ นำมาแบ่งประเภทคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ได้ 6 ประเภท สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียง และลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่นั้น จากการศึกษาพบว่า ลักษณะทางเสียงนอกจากจะช่วยแบ่งความหมายย่อยของคำลงท้ายที่แบ่งตามลักษณะทางอรรถศาสตร์แล้ว ยังแสดงว่า คำลงท้ายที่แบ่งตามลักษณะทางอรรถศาสตร์นั้น ก็มีลักษณะทางเสียงที่ชัดเจนอีกด้วย เช่น คำลงท้ายประเภทที่มีความหมายในการตั้ง จะมีระดับความสูงต่ำของเสียงเป็นเสียงต่ำระดับ หรือเสียงต่ำ-ตก หรือคำลงท้ายประเภทที่มีความหมายในการบอกข้อมูล จะมีระดับความสูงต่ำของเสียงเป็นเสียงกลางระดับ เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์ คือ ในการศึกษาคำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่แต่ละคำนั้น ต้องอาศัยการแบ่งด้านความหมาย หรือด้านอรรถศาสตร์เป็นการแบ่งลักษณะใหญ่ ๆ ก่อน ส่วนการแบ่งโดยอาศัยลักษณะทางเสียงนั้น เป็นส่วนประกอบที่จะช่วยให้เห็นความหมาย และอธิบายความแตกต่างของคำลงท้ายแต่ละคำให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทั้งลักษณะทางอรรถศาสตร์ และลักษณะทางเสียงต่างก็มีความสัมพันธ์กันอย่างไร้ขีดและต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการแสดงความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำให้ชัดเจนและสมบูรณ์

สรุปว่า รุ่งอรุณ ทิมชุนเหเถียร (2527) ได้ศึกษาเรื่อง คำลงท้ายในภาษาเชิงใหม่ โดยแบ่งเป็นลักษณะทางเสียงและลักษณะทางอรรถศาสตร์ ได้พบว่าทั้งลักษณะทางอรรถศาสตร์ และลักษณะทางเสียงต่างก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการแสดงความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำให้ชัดเจนและสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้คิดกรอบการวิเคราะห์จากนี้

นิติ อธิกิจ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้าย “ma” ในภาษาจีนกลางกับคำในภาษาไทยที่มีความหมายเดียวกัน โดยใช้เกณฑ์กำหนดคำถามแบบตอบรับหรือปฏิเสธที่ได้ตั้งไว้

ผลสรุปได้ คำ ma สามารถแสดงเจตนาของผู้พูดได้หลากหลายและสามารถแสดงความหมายแตกต่างกันไปตามบริบท หากวิเคราะห์ตามความประสงค์หรือความต้องการของผู้พูดเป็นหลัก จะสามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ

1. คำ ma ในประโยคคำถามประเภทประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธที่เป็นคำถามแท้ เป็นคำถามที่ผู้พูดต้องการคำตอบ เทียบได้กับคำ หรือเปล่า หรือยัง ไหม หรือไม่
2. คำ ma ในประโยคคำถามประเภทประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธที่เป็นคำถามทดสอบเป็นคำถามที่ผู้พูดต้องการทราบว่าผู้ฟังมีข้อมูลที่ผู้พูดถามหรือไม่ เมื่อปรากฏร่วมกับคำ ต่าง ๆ ที่ให้ความหมายเทียบได้กับคำ ใช่ไหม ใช่หรือไม่ ถูกไหม ถูกหรือไม่ ใช่ได้ไหม ใช่ได้หรือไม่ ได้ไหม ได้หรือเปล่า

นอกจากจะใช้ในประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธแล้ว คำ ma และคำลักษณะเดียวกันในภาษาไทยยังสามารถใช้ในรูปประโยคย่อนถามได้

สรุปว่า นิติ อธิกิจ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้าย “ma” ในภาษาจีนกลางกับคำในภาษาไทยที่มีความหมายเดียวกัน ได้ผลสรุปว่า คำ ma สามารถใช้ในประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธที่เป็นคำถามแท้หรือเป็นคำถามทดสอบ และประโยคย่อนถามได้ แต่ความหมายของคำ ma จะมีความหมายที่แตกต่างกัน โดยต้องดูสถานการณ์ด้วย ผู้วิจัยได้อ่านวิทยานิพนธ์ของนิติ อธิกิจ (2548) แล้วได้คิดความสัมพันธ์ระหว่างคำเสริมน้ำเสียงกับรูปประโยค จึงคิดว่าจะวิเคราะห์รูปประโยคกับคำเสริมน้ำเสียง

จาง จวิน (2553) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบบทร่ายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยเพื่อการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบบทร่ายแสดงเวลาและสถานที่ในภาษาจีนและภาษาไทย และ เพื่อเสนอแนะแนวการสอนบทร่ายแสดงเวลาและสถานที่ในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน การวิจัยครั้งนี้ศึกษาประโยคที่ต้องการจากตำราภาษาจีนและตำราภาษาไทยอย่างละ 2 ชุด เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วยตารางวิเคราะห์ตำแหน่ง

บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยและภาษาจีนและใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา ผลการวิจัยพบว่า

1. ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่จะปรากฏหน้าประธานและหลังประธาน จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหลังกรรมและท้ายประโยค ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่จะปรากฏหน้าประธานและท้ายประโยค จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหน้ากรรม
2. ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 2 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่จะปรากฏที่หน้าประธานและหน้ากริยา และหลังประธานและหน้ากริยา ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่จะปรากฏที่หน้ากริยาและหลังกรรม และ หน้าประธานและท้ายประโยค
3. ประโยคที่มีบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้ากริยาและหน้าประธาน ไม่ปรากฏที่ตำแหน่งหลังประธาน หลังกรรมและท้ายประโยค ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏท้ายประโยคและหลังกริยา จะไม่ปรากฏที่ตำแหน่งหน้ากริยาและหน้ากรรม
4. ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงเวลาก่อนบทขยายแสดงสถานที่ในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้าประธานและหน้ากริยา ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏหน้าประธานและท้ายประโยค และ หน้าประธานและหลังกริยา
5. ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงสถานที่ก่อนบทขยายแสดงเวลาในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้ากริยาและหลังกริยา ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏหลังกริยาและท้ายประโยค

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอแนวการสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่มีพื้นฐานทางภาษาไทยบ้างแล้ว ดังนี้

1. การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรเปรียบเทียบให้นักศึกษาเห็นความเหมือนกันและความแตกต่าง โดยใช้วิธีการสอนแบบนิรนัยและอุปนัย
2. การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรจากง่ายไปหายาก
3. การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรฝึกให้เข้าใจในโครงสร้างของภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน

สรุปว่า จาง จวิน (2553) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยเพื่อการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน โดยนำประโยคจากตำราภาษาจีนและตำราภาษาไทย เปรียบเทียบตำแหน่งขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย ผลสรุปได้นำไปเสนอแนะแนวการสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ของภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved